

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยการดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อแก้ไขปัญหายาเสพติด และปัญหาทางเพศ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดหนองคาย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. การบริหารงานในโรงเรียนมัธยมศึกษา
2. ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา
 - 2.1 การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล
 - 2.2 การคัดกรองนักเรียน
 - 2.3 การส่งเสริมนักเรียน
 - 2.4 การป้องกันและช่วยเหลือนักเรียน
 - 2.5 การส่งต่อนักเรียน
3. การประกันคุณภาพระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน
4. ขอบข่ายการดำเนินงานตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ที่มีหลักการ
บริหารจัดการอย่างมีระบบ (PDCA)
 - 4.1 การเตรียมการและวางแผนดำเนินงาน (Plan)
 - 4.2 การปฏิบัติตามแผน (Do)
 - 4.3 การกำกับติดตาม ประเมินผล และรายงาน (Check)
 - 4.4 การปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงาน (Action)
5. การปรึกษาเชิงจิตวิทยา
6. ความหมายของยาเสพติด
 - 6.1 ยุทธศาสตร์ 9 ประการของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อเอาชนะยาเสพติด
 - 6.2 นโยบายการดำเนินงานด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
ในสถานศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการ
 - 6.3 แนวปฏิบัติการประกาศสงครามขั้นแตกหักเพื่อเอาชนะยาเสพติด
 - 6.4 แนวทางการกำกับ ติดตาม การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด

6.5 การสำรวจสภาพการใช้สารเสพติดในสถานศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

7. วิทยุกับการมีเพศสัมพันธ์

7.1 นโยบาย มาตรการ และแนวทางการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน นักศึกษา ถูกกระทำอนาจาร ถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการขายบริการทางเพศฯ

7.2 มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

8. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

8.1 งานวิจัยในประเทศ

8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

1. การบริหารงานโรงเรียนมัธยมศึกษา

กรมสามัญศึกษา ได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษา เพื่อเป็นแนวทางสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาได้นำไปใช้ในการบริหารงานและพัฒนาโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ (กรมสามัญศึกษา. 2539 : 3-10)

1. เพื่อเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการกำหนดแนวทางการพัฒนาการศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ได้ตรงตามจุดประสงค์ด้วยความเข้าใจกันทุกฝ่าย ซึ่งจะช่วยให้โรงเรียน ค้นพบปัญหาต่าง ๆ ในการจัดการศึกษาที่โรงเรียนประสบอยู่ จะทำให้สามารถแก้ปัญหาได้ ถูกจุด และเป็นแนวทางในการปรับปรุงมาตรฐานโรงเรียนให้ดียิ่งขึ้น ขณะเดียวกันกรมสามัญศึกษาจะได้ทราบปัญหาอุปสรรค และสภาพที่แท้จริงของโรงเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือ และสนับสนุนอันจะเป็นเครื่องชี้แนวทางการพัฒนาโรงเรียนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นต่อไป

2. เพื่อความสะดวกในการปฏิบัติด้านเนื้อหาสาระขอบเขตมาตรฐานของโรงเรียน ได้วางแผนแนวทางที่ทุกโรงเรียนและทุกขนาดจะสามารถดำเนินการได้ทุกเรื่อง ซึ่งในเกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมีเนื้อหาสาระสำคัญประกอบด้วยหมวดงานต่าง ๆ จำแนกไว้ 7 หมวด คือ

หมวดที่ 1 การบริหารทั่วไป

หมวดที่ 2 งานธุรการ

หมวดที่ 3 งานวิชาการ

หมวดที่ 4 งานปกครองนักเรียน

หมวดที่ 5 งานบริการ

หมวดที่ 6 โรงเรียนกับชุมชน

หมวดที่ 7 การบริหารอาคารสถานที่

การบริหารงานปกครองนักเรียน เป็นงานที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการบริหารงานวิชาการและงานอื่น ๆ เพราะเป็นงานที่จะต้องพัฒนาให้นักเรียนและเยาวชน มีคุณธรรม จริยธรรม มีความเจริญทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา การบริหารงานปกครองนักเรียนจึงต้องมีการตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินงาน กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ จัดทำแผนงาน / โครงการประสานงานกับฝ่าย หมวด และงานต่าง ๆ ภายในโรงเรียน และภายนอกโรงเรียน มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ทั้งนี้ เพื่อให้การพัฒนานักเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ มีคำกล่าวถึงการบริหารงานปกครองนักเรียน ดังนี้

... การบริหารงานปกครองนักเรียน ถือได้ว่าเป็นงานที่มุ่งพัฒนาให้เด็กมีคุณภาพ มีชีวิตอยู่ในโรงเรียนอย่างมีความสุข ปลูกฝังให้นักเรียนมีความประพฤติเรียบร้อย เป็นผู้มีความรับผิดชอบ มีความประพฤติดีเยี่ยม ทั้งยังเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม มีความเจริญงอกงามในบุคลิกภาพ ทั้งทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญาให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ... (เดช สุธรรมปวง. 2542 : 1)

2. ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา

กรมสามัญศึกษา ได้ให้ความหมายของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนไว้ ดังนี้ ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เป็นกระบวนการดำเนินงานดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างมีขั้นตอน พร้อมด้วยวิธีการและเครื่องมือการทำงานที่ชัดเจน โดยมีครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินงานดังกล่าว และมีการประสานความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับครูที่เกี่ยวข้องหรือบุคคลภายนอกรวมทั้งการสนับสนุนส่งเสริมจากโรงเรียน (กรมสามัญศึกษา. 2544 : 2)

การดูแลช่วยเหลือ หมายถึง การส่งเสริม การป้องกัน และการแก้ไขปัญหา โดยมีวิธีการและเครื่องมือสำหรับครูที่ปรึกษาและบุคลากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการดำเนินงานพัฒนานักเรียนให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์และปลอดภัยจากสารเสพติด

(เสาวนีย์ พัฒนอมร. 2543 : 4)

กระบวนการดำเนินงานตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

กระบวนการดำเนินงานตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยครูที่ปรึกษาเป็น
บุคลากรหลักในการปฏิบัติ มีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ คือ (กรมสามัญศึกษา. 2544
: 9 – 29)

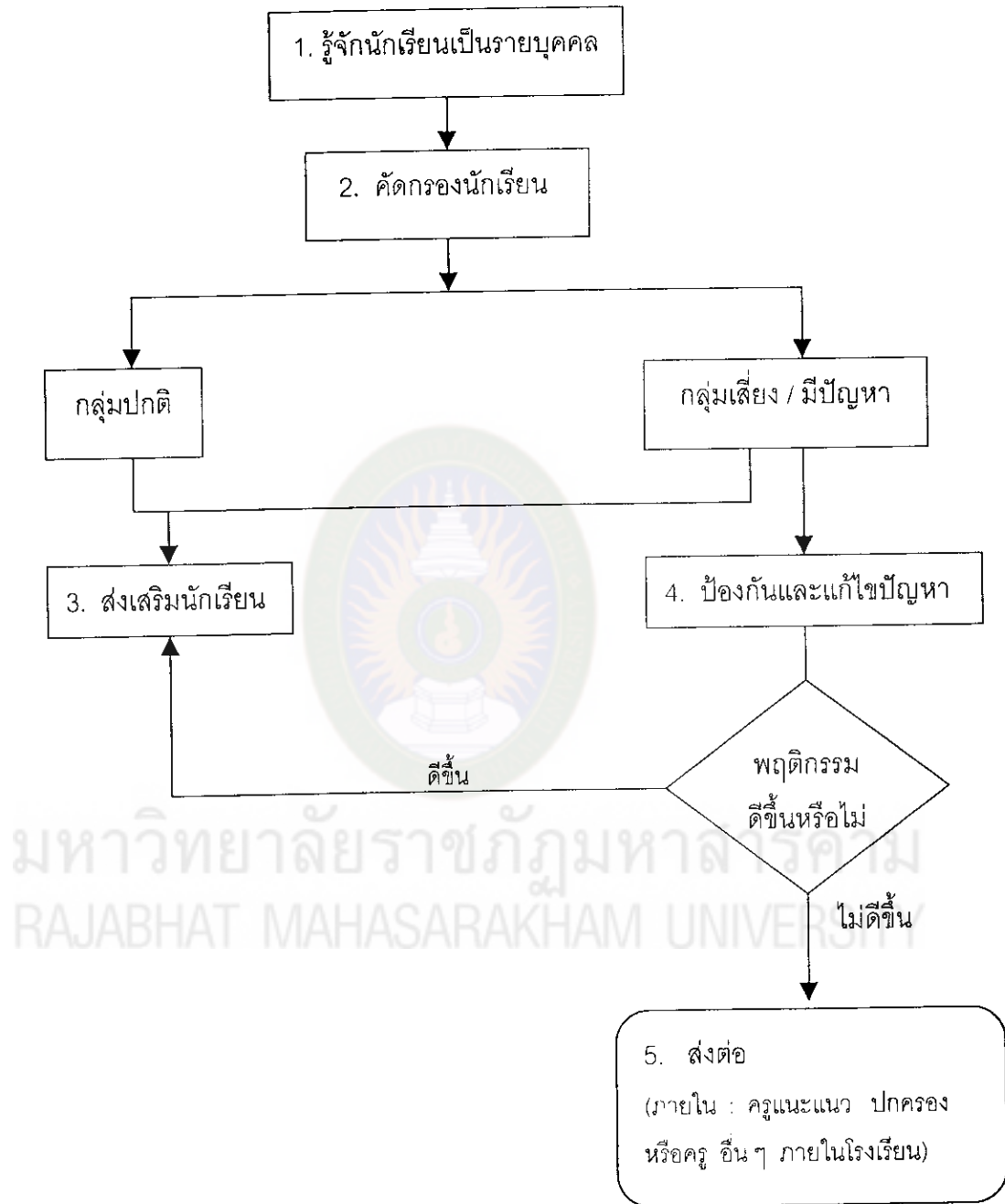
1. การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล
2. การคัดกรองนักเรียน
3. การส่งเสริมนักเรียน
4. การป้องกันและช่วยเหลือนักเรียน
5. การส่งต่อนักเรียน

ผังแผนภูมิ แสดงกระบวนการดำเนินงานตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนเพื่อแก้ไข
ปัญหาเสาพิศดและปัญหาลางเพศ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แสดงกระบวนการดำเนินงานตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนของครูที่ปรึกษา

แผนภูมิที่ 1 แสดงกระบวนการดำเนินงานตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน
เพื่อแก้ไขปัญหาสุขภาพเสถียรและปัญหาทางเพศ

2.1 การรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

2.1.1 ความสำคัญ

ด้วยความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคนที่มีพื้นฐานความเป็นมาของชีวิตที่ไม่เหมือนกันหล่อหลอมให้เกิดพฤติกรรมหลากหลายรูปแบบทั้งด้านบวกและด้านลบ ดังนั้นการรู้จักข้อมูลที่เป็นเกี่ยวกับตัวนักเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ครูที่ปรึกษาเข้าใจมากขึ้น สามารถนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อการคัดกรองนักเรียนเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงประจักษ์มิใช่การใช้ความรู้สึกหรือการคาดเดา โดยเฉพาะในการแก้ไขปัญหานักเรียนซึ่งจะทำให้ไม่เกิดข้อผิดพลาดต่อการช่วยเหลือนักเรียน หรือเกิดได้น้อยที่สุด

2.1.2 ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียน

ครูที่ปรึกษามีข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน อย่างน้อย 3 ด้านใหญ่ ๆ คือ

1) ด้านความสามารถ แยกเป็น

1.1 ด้านการเรียน

1.2 ด้านความสามารถอื่น ๆ

2) ด้านสุขภาพ แยกเป็น

2.1 ด้านร่างกาย

2.2 ด้านจิตใจ – พฤติกรรม

3) ด้านครอบครัว แยกเป็น

3.1 ด้านเศรษฐกิจ

3.2 ด้านการคุ้มครองนักเรียน

4) ด้านอื่น ๆ ที่ครูพบเพิ่มเติม ซึ่งมีความสำคัญหรือเกี่ยวข้องกับการ

ดูแลช่วยเหลือนักเรียน

2.1.3 วิธีการและเครื่องมือในการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล

ครูที่ปรึกษาควรใช้วิธีการและเครื่องมือที่หลากหลาย เพื่อให้ได้ข้อมูลนักเรียนที่ครอบคลุม ทั้งด้านความสามารถ ด้านสุขภาพ ด้านครอบครัว ที่สำคัญ คือ

- 1) ระเบียบสะสม
- 2) แบบประเมินพฤติกรรมเด็ก (SDQ.)
- 3) วิธีการและเครื่องมืออื่น ๆ เช่น การสัมภาษณ์นักเรียน การศึกษาแฟ้มสะสมผลงาน การเยี่ยมบ้านนักเรียน การศึกษาข้อมูลจากแบบบันทึกการตรวจสุขภาพด้วยตนเอง ซึ่งจัดทำโดยกรมอนามัย เป็นต้น

2.2 การคัดกรองนักเรียน

2.2.1 ความสำคัญ

การคัดกรองนักเรียน เป็นการพัฒนาข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน เพื่อการจัดกลุ่มนักเรียน เป็น 2 กลุ่ม คือ

- 1) กลุ่มปกติ คือ นักเรียนที่ได้รับการวิเคราะห์ข้อมูลต่าง ๆ ตามเกณฑ์การคัดกรองของโรงเรียนแล้ว อยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มปกติ
- 2) กลุ่มเสี่ยง / มีปัญหา คือ นักเรียนที่จัดอยู่ในเกณฑ์ของกลุ่มเสี่ยง / มีปัญหา ตามเกณฑ์การคัดกรองของโรงเรียน ซึ่งโรงเรียนต้องการให้การช่วยเหลือ ป้องกัน หรือแก้ไขปัญหามาตามแต่กรณี

ผลการคัดกรองนักเรียน ครูที่ปรึกษาจำเป็นต้องระมัดระวังอย่างยิ่งที่จะไม่ทำให้นักเรียนรู้สึกว่าตนถูกจัดกลุ่มอยู่ในกลุ่มเสี่ยง / มีปัญหา ซึ่งมีความแตกต่างจากกลุ่มปกติ ดังนั้น ครูที่ปรึกษาต้องเก็บผลคัดกรองนักเรียนเป็นความลับ

2.2.2 แนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการคัดกรองนักเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการคัดกรองนักเรียน ให้อยู่ในดุลยพินิจของ ครูที่ปรึกษาและยึดถือเกณฑ์การคัดกรองนักเรียนของโรงเรียนเป็นหลักด้วย ดังนั้น โรงเรียนจึงควรมีการประชุมครูเพื่อการพิจารณาเกณฑ์การจัดกลุ่มนักเรียนร่วมกัน เพื่อให้มีมาตรฐานหรือแนวทางการคัดกรองนักเรียนที่เหมือนกันเป็นที่ยอมรับของครูในโรงเรียน รวมทั้งให้มีการกำหนดเกณฑ์ว่าความรุนแรงหรือความถี่ ของพฤติกรรมเท่าใดจึงจัดอยู่ในกลุ่มเสี่ยง / มีปัญหา

2.3 การส่งเสริมนักเรียน

2.3.1 ความสำคัญ

การส่งเสริมนักเรียน เป็นการสนับสนุนให้นักเรียนทุกคนที่อยู่ในความดูแลของครูที่ปรึกษา ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มปกติหรือกลุ่มเสี่ยง / มีปัญหา ให้มีคุณภาพมากขึ้น มีความภาคภูมิใจในตนเองในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยป้องกันมิให้นักเรียนที่อยู่ในกลุ่มปกติกลายเป็นนักเรียนกลุ่มเสี่ยง / มีปัญหาและเป็นการช่วยเหลือให้นักเรียนกลุ่มเสี่ยง / มีปัญหากลับมาเป็นนักเรียนกลุ่มปกติและมีคุณภาพตามที่โรงเรียน หรือชุมชนคาดหวังต่อไป

2.3.2 วิธีการและเครื่องมือเพื่อการส่งเสริมนักเรียน

การส่งเสริมนักเรียนมีหลายวิธีที่โรงเรียนสามารถพิจารณาดำเนินการได้ แต่มีกิจกรรมหลักสำคัญที่โรงเรียนต้องดำเนินการ คือ

- 1) การจัดกิจกรรมโฮมรูม (Home room)
- 2) การจัดประชุมผู้ปกครองนักเรียนประจำชั้นเรียน

(Classroom Meeting)

2.4 การป้องกันและช่วยเหลือนักเรียน

2.4.1 ความสำคัญ

การดูแลช่วยเหลือ การป้องกันและครูที่ปรึกษาควรเอาใจใส่กับนักเรียนทุกคนเท่าเทียมกัน แต่สำหรับนักเรียนกลุ่มเสี่ยง / มีปัญหานั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องให้ความดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด และหาวิธีการช่วยเหลือ ทั้งการป้องกัน และการแก้ไขปัญห โดยไม่ปล่อยปละละเลยนักเรียนจนกลายเป็นปัญหาของสังคม การป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนจึงเป็นงานที่ยิ่งใหญ่และมีคุณค่าอย่างมาก ในการพัฒนาให้นักเรียนเติบโตเป็นบุคคลที่มีคุณภาพของสังคมต่อไป

2.4.2 วิธีการป้องกันและแก้ไขปัญหา

การป้องกันและการแก้ไขปัญหานักเรียนนั้นมีหลายเทคนิควิธีการ แต่สิ่งสำคัญที่ครูที่ปรึกษาจำเป็นต้องดำเนินการ มี 2 ประการ คือ

1) การให้คำปรึกษาเบื้องต้น เช่น การให้หาปรึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับนักเรียนเป็นการช่วยเหลือผ่อนคลายนปัญหาให้ลดน้อยลง ทั้งด้านความรู้สึก ความคิด และการปฏิบัติตนไม่ถูกต้อง โดยมุ่งหวังให้นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ดีงาม หรือพึงประสงค์

2) การจัดกิจกรรมเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา เช่น กิจกรรมเสริมหลักสูตร กิจกรรมในห้องเรียน กิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน กิจกรรมซ่อมเสริม กิจกรรมสื่อสารกับผู้ปกครอง เป็นต้น

2.5 การส่งต่อนักเรียน

2.5.1 ความสำคัญ

ในการป้องกัน และแก้ไขปัญหานักเรียน โดยครูที่ปรึกษาอาจมีบางกรณีที่มีปัญหาที่มีความยากต่อการช่วยเหลือ หรือช่วยเหลือแล้ว นักเรียนมีพฤติกรรมไม่ดีขึ้น ก็ควรส่งต่อไปยังผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านต่อไป เพื่อให้ปัญหาของนักเรียนได้รับการช่วยเหลืออย่างถูกต้อง และรวดเร็วขึ้นหากปล่อยให้ปัญหานี้เป็นบทบาทหน้าที่ของครูที่ปรึกษา หรือครูคนใดคนหนึ่งเท่านั้นความยุ่งยากของปัญหาอาจมีมากขึ้น หรือลุกลาม กลายเป็นปัญหาใหญ่โตจนยากแก่การแก้ไข

การส่งต่อ แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ

1) การส่งต่อภายใน ครูที่ปรึกษาส่งต่อไปยังครูที่สามารถให้การช่วยเหลือนักเรียนได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะปัญหา เช่น ส่งต่อครูแนะแนว ครูพยาบาล ครูประจำวิชา หรือฝ่ายปกครองนักเรียน เป็นต้น

2) การส่งต่อภายนอก ครูแนะแนวหรือฝ่ายปกครองนักเรียนเป็นผู้ดำเนินการส่งต่อไปยังผู้เชี่ยวชาญภายนอก

2.5.2 แนวทางการพิจารณาส่งต่อโดยครูที่ปรึกษา

การส่งนักเรียนไปพบครูอื่น ๆ เพื่อให้การช่วยเหลือต่อไปนั้นมีแนวทางในการพิจารณาในการส่งต่อ สำหรับครูที่ปรึกษา ดังนี้

1) นักเรียนมีพฤติกรรมคงเดิม หรือไม่ดีขึ้น หรือแย่ลง แม้ว่าครูที่ปรึกษาจะดำเนินการช่วยเหลือด้วยวิธีการใดๆ

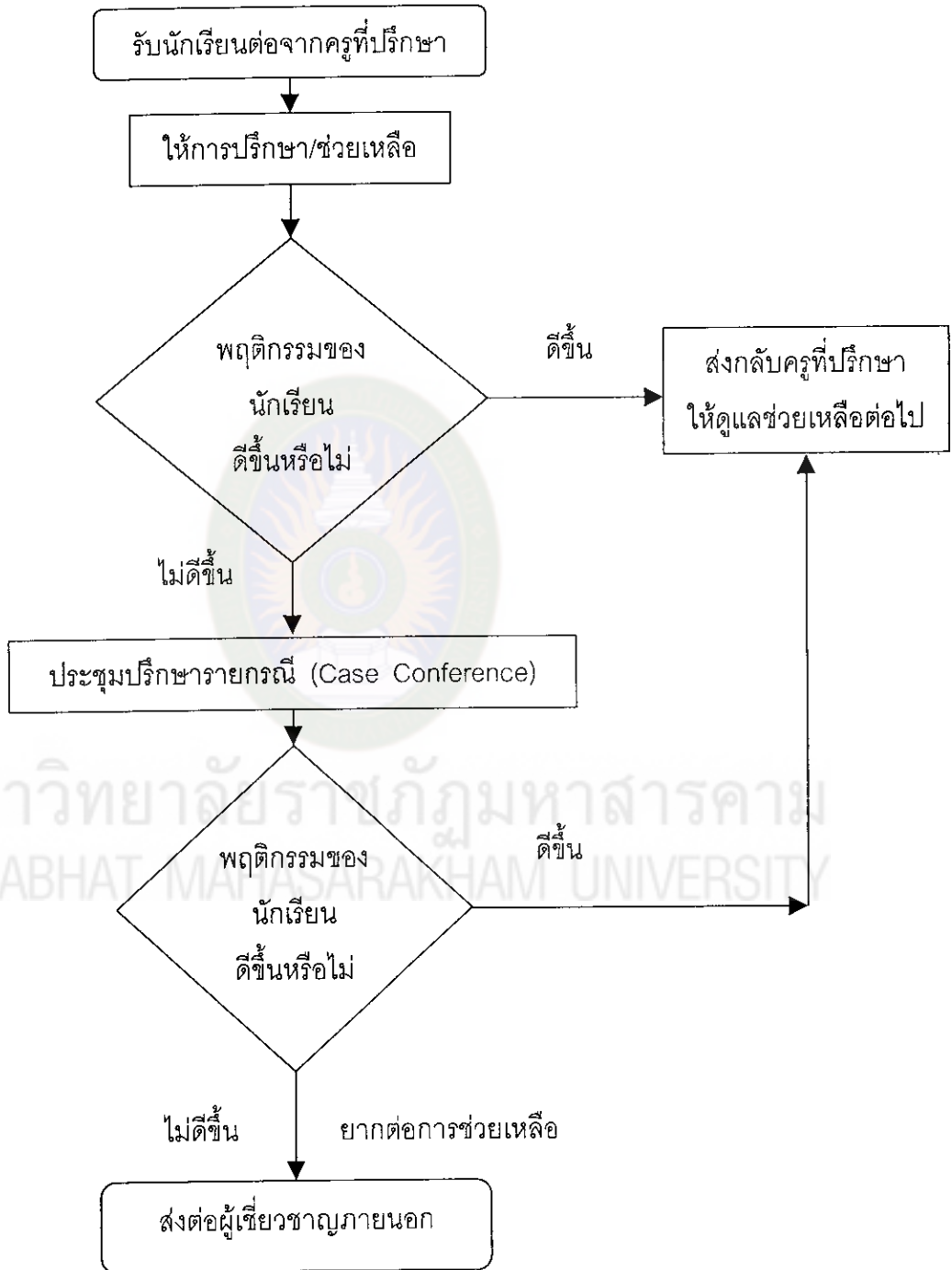
2. นักเรียนไม่ให้ความร่วมมือในการช่วยเหลือของครูที่ปรึกษา เช่น นัดให้มาพบแล้วไม่มาตามนัดอยู่เสมอ ให้ทำกิจกรรมก็ไม่ยินดีร่วมกิจกรรมใดๆ เป็นต้น

3. ปัญหาของนักเรียนที่เป็นเรื่องเฉพาะด้าน เช่น เกี่ยวข้องกับความรูสึก ความซับซ้อนของสภาพจิตใจ ที่จำเป็นต้องให้ความช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด และได้รับการบำบัดทางจิตวิทยา ควรพิจารณาการส่งต่อให้ผู้มีความรู้เฉพาะทาง ได้ดำเนินการให้ความช่วยเหลือต่อไป ดังแผนภูมิแสดงกระบวนการดำเนินงานของครูแนะแนว/ฝ่ายปกครองนักเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แสดงกระบวนการดำเนินงานเพื่อแก้ไขปัญหาเสพติดและปัญหาทางเพศ
ของครูแนะแนว และฝ่ายปกครองนักเรียน

แผนภูมิที่ 2 แสดงกระบวนการดำเนินงานเพื่อแก้ไขปัญหาเสพติดและปัญหาทางเพศ
ของครูแนะแนว และฝ่ายปกครองนักเรียน

3. การประกันคุณภาพระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียน

กรมสามัญศึกษา ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับการประกันคุณภาพระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในเรื่องความสำคัญจุดประสงค์ และองค์ประกอบหลักไว้ว่า ความสำเร็จในการจัดการศึกษาในโรงเรียน จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกคน ทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ที่พ่อ แม่ ผู้ปกครองมีส่วนสำคัญอย่างมาก ที่จะช่วยดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิดสังเกตพฤติกรรมของลูกหลานอยู่เสมอ ทำให้ทราบความเปลี่ยนแปลงและสามารถหาวิธีป้องกันหรือแก้ไขปัญหาได้ทันการณ์ เนื่องจากทุกปัญหาของนักเรียนล้วนมีสาเหตุและไม่ได้เกิดขึ้นทันทีทันใด แต่เป็นการสั่งสมประสบการณ์ ที่มีผลในเชิงลบต่อพฤติกรรม ทั้งด้านความคิด ความรู้สึก และการกระทำหากไม่ได้รับการช่วยเหลือในเบื้องต้นปัญหาก็จะลุกลามมากขึ้นและยากต่อการแก้ไขในที่สุด เมื่อนักเรียนอยู่ที่โรงเรียนก็จะมีครู-อาจารย์ช่วยทำหน้าที่ดังกล่าวแทนพ่อ แม่ ในช่วงเวลาหนึ่ง โดยดำเนินการตามกระบวนการของระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ซึ่งมีองค์ประกอบ 5 ด้าน คือ ด้านการรู้จักนักเรียน เป็นรายบุคคล ด้านการคัดกรองนักเรียน ด้านการส่งเสริมนักเรียน ด้านการป้องกันและช่วยเหลือนักเรียน และด้านการส่งต่อนักเรียน โดยมีครูที่ปรึกษาเป็นบุคลากรหลักในการดำเนินงานโดยมีครูทุกคนในโรงเรียนรวมทั้งผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครองนักเรียน และชุมชนให้ความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ มีการทำงานร่วมกันเป็นทีมของครูทุกคนในแต่ละระดับ และผู้เกี่ยวข้องทุกคน (กรมสามัญศึกษา. 2544 : 33)

4. ขอบข่ายการดำเนินงานตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ที่มีหลักการบริหารจัดการอย่างมีระบบ (PDCA)

PDCA เป็นวงจรที่พัฒนามาจากวงจรที่คิดค้นโดย Walter Shewhart เป็นผู้บุกเบิกการใช้สถิติสำหรับแวดวงอุตสาหกรรมและต่อมาเริ่มเป็นที่รู้จักมากขึ้น เมื่อ E.W.Deming ปรมาจารย์ด้านการบริหารคุณภาพเผยแพร่ให้เป็นเครื่องมือสำหรับการปรับปรุงกระบวนการทำงานของพนักงานภายในโรงงานให้ดียิ่งขึ้น และช่วยค้นหาปัญหาอุปสรรคในแต่ละขั้นตอนการผลิตโดยพนักงานเองจนวงจรนี้เป็นที่รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า "วงจรเดมมิง" ต่อมาพบว่าแนวคิดในการใช้วงจร PDCA นั้นสามารถนำมาใช้ได้กับทุกกิจกรรม จึงทำให้รู้จักกันอย่างแพร่หลายมากขึ้นทั่วโลก

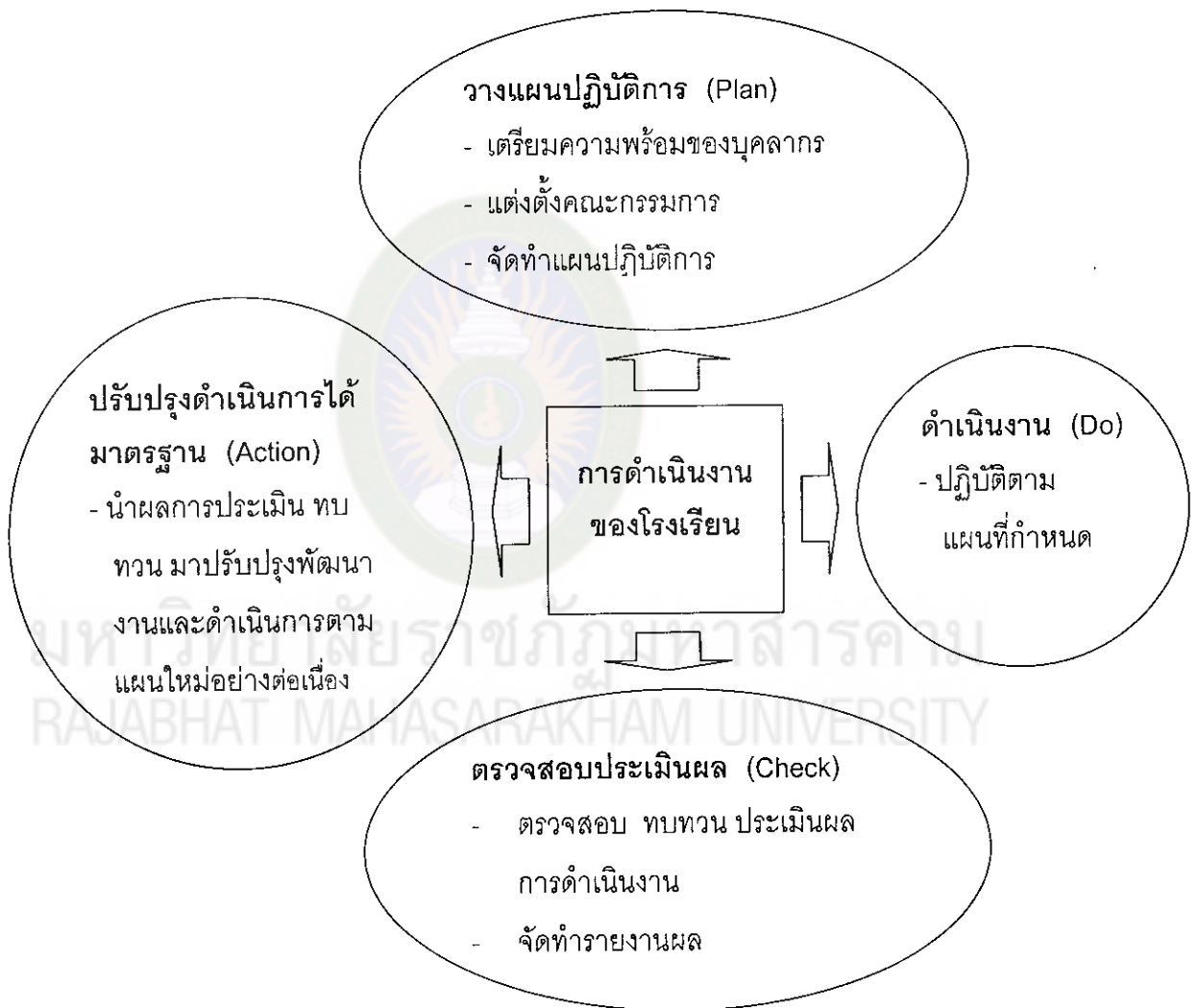
วงจรสู่ความสำเร็จ PDCA หมายถึง วงจรพัฒนาสู่ความสำเร็จในการปฏิบัติงาน กิจกรรมต่าง ๆ ที่มีประสิทธิภาพ และเกิดผลงานที่น่าพึงพอใจ ซึ่งมีกระบวนการดำเนินงาน เป็น 4 ขั้นตอน คือ (สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ. 2543 : 7-15)

1. การวางแผนปฏิบัติการ (Plan) คือ การวางแผนเตรียมความพร้อมในการปฏิบัติงานที่มีระบบ เพื่อให้เกิดการปรับปรุงพัฒนางานกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดียิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง
2. การปฏิบัติงานตามแผน (Do) คือ การดำเนินงานปฏิบัติตามแผนงานที่กำหนดไว้ที่มีระบบและถูกต้อง สามารถปรับเปลี่ยนได้อย่างเหมาะสม
3. การตรวจสอบ (Check) คือ การติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานที่ได้ปฏิบัติไปแล้วสำเร็จตามเป้าหมาย หรือไม่ อย่างไร หรือมีปัญหาและอุปสรรค มีการปรับปรุงแก้ไข พัฒนา และมีการสรุปรายงานผลการปฏิบัติงาน
4. การปรับปรุงและพัฒนา (Action) คือ การปรับปรุงพัฒนากระบวนการ หรือวิธีการที่ทำให้การปฏิบัติงานบรรลุตามแผนนั้น ๆ ให้ดียิ่งขึ้น และสามารถบรรลุตามเป้าหมาย ได้ผลงานที่มีคุณภาพ

สำหรับการนำระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนไปใช้ในโรงเรียน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น ได้อาศัยการทำงานที่มีหลักการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ (PDCA) มีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้ (กรมสามัญศึกษา. 2544 : 33)

- ขั้นที่ 1 การเตรียมการและวางแผนดำเนินงาน (Plan) มีการแต่งตั้งคณะกรรมการวิเคราะห์สภาพความพร้อมพื้นฐานของโรงเรียน และจัดทำแผนปฏิบัติการ
- ขั้นที่ 2 การปฏิบัติตามแผน (Do) มีการสร้างความตระหนัก และความเข้าใจกับบุคลากรในโรงเรียนแล้วดำเนินการตามแผนปฏิบัติงานที่จัดทำขึ้น โดยเฉพาะการดำเนินงานของครูที่ปรึกษาในกระบวนการดูแลช่วยเหลือนักเรียนทั้ง 5 ประการ
- ขั้นที่ 3 การกำกับ ติดตาม ประเมินผลและรายงาน (Check) มีการติดตาม ประเมินผลเพื่อทบทวนการดำเนินงานที่ผ่านมา
- ขั้นที่ 4 การปรับปรุงดำเนินการได้มาตรฐาน (Action) นำผลการประเมิน คุณภาพภายในมาใช้ในการปรับปรุง และพัฒนาระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน โดยมีการจัดทำรายงานผลการดำเนินงานเพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศในการพัฒนาต่อไป

จากแนวคิดเกี่ยวกับระบบการประกันคุณภาพที่ประกอบด้วย การควบคุม และการตรวจสอบคุณภาพ กับหลักการบริหารที่เป็นระบบครบวงจร (PDCA) ซึ่งประกอบด้วย การร่วมกันวางแผน (P : Plan) ร่วมกันปฏิบัติตามแผน (D : Do) ร่วมกันตรวจสอบ (C : Check) ร่วมกันปรับปรุง (A : Action) จะเห็นว่ามีผลสอดคล้องกัน ดังนี้

แผนภูมิที่ 3 แสดงการดำเนินงานตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อแก้ไขปัญหา ยาเสพติดและปัญหาทางเพศ ที่มีหลักการบริหารจัดการอย่างมีระบบ (PDCA)

5. การปรึกษาเชิงจิตวิทยา (Counseling)

การปรึกษาเชิงจิตวิทยา (Counseling) หมายถึง เป็นการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคล 2 คน คือ ผู้ให้การปรึกษา (Counseling) และผู้รับการปรึกษา (Counselee) ในการร่วมมือช่วยเหลือกัน เพื่อให้ผู้รับการปรึกษาได้เข้าใจตนเอง เข้าใจบุคคล และสิ่งแวดล้อม เข้าใจปัญหาสาเหตุ และให้สามารถปรับตัวใช้ศักยภาพของตนเองในการคิด ตัดสินใจ หาทางเลือกหาแนวทางในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถปรับเปลี่ยนความคิด พฤติกรรม มีทักษะ มีแรงจูงใจ กำลังใจ ในการดำเนินชีวิตเพื่อการพัฒนาตนเองได้ต่อไป

กระบวนการให้การปรึกษา ทำได้หลายลักษณะ ได้แก่ การให้การปรึกษากับนักเรียนโดยตรง ซึ่งทำได้เป็นรายบุคคลหรือการให้การปรึกษาเป็นกลุ่ม และการให้การปรึกษารอบครัว การให้การปรึกษาแต่ละแบบมีเทคนิควิธีและกระบวนการที่เป็นลักษณะเฉพาะ

ในการให้ความช่วยเหลือ ผู้ให้การปรึกษาอาจพิจารณาใช้แบบใดแบบหนึ่งหรือใช้ร่วมกัน อาทิ การให้การปรึกษานักเรียนเป็นรายบุคคลควบคู่ไปกับการให้การปรึกษารอบครัว ดังนั้น กระบวนการในการให้การปรึกษา มีขั้นตอน ดังนี้

- 1) ขั้นเริ่มต้นการให้การปรึกษา เป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก เพราะเป็นจุด เริ่มต้นของการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้การปรึกษาและผู้รับการปรึกษา การสร้างความสัมพันธ์ในขั้นเริ่มต้นจะมีผลต่อขั้นตอนต่อไป ดังนั้น ผู้ให้การปรึกษาจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ทักษะที่จะช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเกิดความรู้สึกสบายใจ อบอุ่น ซึ่งจะนำไปสู่การยอมรับและความไว้วางใจ
- 2) ขั้นสำรวจปัญหา เป็นขั้นที่ต่อเนื่องมาจากการที่ผู้รับการปรึกษาเกิด ความรู้สึกอบอุ่นไว้วางใจ พร้อมทั้งจะเปิดเผยตัวเอง เพื่อให้ผู้ให้การปรึกษาได้เรียนรู้โลกส่วนตัว ความคับข้องใจ ความคาดหวัง ความต้องการ และประสบการณ์ส่วนตัวของผู้รับการปรึกษา เพื่อที่จะสำรวจว่าอะไรคือปัญหาสำคัญที่ผู้รับการปรึกษากำลังเผชิญอยู่ในระดับลึกยิ่งขึ้น
- 3) ขั้นทำความเข้าใจปัญหา เป็นขั้นตอนที่ผู้ให้การปรึกษาจะต้องใช้ทักษะหลาย ๆ อย่าง เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความเข้าใจและตระหนักว่าตนเองมีส่วนอย่างไรในการทำให้เกิดปัญหา และอะไรที่ทำให้ปัญหาคงอยู่และพร้อมที่จะหาทางออกเพื่อแก้ไขปัญหา

4) ขั้นตอนดำเนินการแก้ไขปัญหา ในขั้นนี้ผู้ให้การปรึกษาช่วยให้ผู้รับการปรึกษาดำเนินการในการแก้ปัญห และร่วมมือกันพิจารณาทางเลือกที่เหมาะสมและวางแผนปฏิบัติเพื่อแก้ปัญห ผู้ให้การปรึกษาจะทำหน้าที่ส่งเสริมและให้กำลังใจที่จะให้ผู้รับการปรึกษา สามารถดำเนินการแก้ปัญหจนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

5) ขั้นตอนยุติการให้การปรึกษา มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นขั้นของการยุติความสัมพันธ์ ผู้ให้การปรึกษาจึงมีบทบาทที่จะช่วยให้ผู้รับการปรึกษาเข้าใจในกระบวนการ และสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการให้การปรึกษาไปพัฒนาตนเองได้โดยลำพัง
(กรมวิชาการ 2542 : 52 - 54)

6. ความหมายของยาเสพติด

คำว่า “ ยาเสพติด ” มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

สุทธิพันธ์ ตรรกไพจิตร (2544 : 2 - 4) ได้ให้ความหมาย สารเคมีหรือวัตถุใด ๆ ที่ได้จากธรรมชาติหรือสังเคราะห์ เมื่อเสพหรือรับเข้าสู่ร่างกายโดยวิธีการหนึ่ง เช่น กิน สูบ ฉีด ดม เป็นต้น ติดต่อกันนานระยะเวลาหนึ่งแล้วมีผลต่อผู้เสพ ดังนี้

1. ผู้เสพต้องการใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ
2. เมื่อต้องการหยุดเสพยาจะมีอาการทางร่างกายและจิตใจเกิดขึ้น เรียกว่าอาการขาดยา ซึ่งอาการขาดยาของยาเสพติดแต่ละชนิดจะมีอาการและความรุนแรงแตกต่างกันไป อาการขาดยานี้ก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คนที่อยากหยุดเสพยาเสพติดไม่สามารถหยุดเสพยาได้ เพราะเมื่อหยุดเสพยาเมื่อใดอาการขาดยาก็จะปรากฏ ซึ่งจะทรมานมากจนทำให้ ผู้เสพต้องกลับไปใช้ยาเสพติดต่อไป
3. ผู้ที่เสพยาเสพติดมักจะใช้ยาเสพติดเป็นจำนวนมากกว่าที่ตนเองตั้งใจหรือเสพนานกว่าที่คาดไว้
4. ผู้ติดยาเสพติดมักมีความต้องการที่จะเลิกเสพยาเสพติดอยู่บ่อย ๆ แต่มักจะทำไม่สำเร็จ หรือแม้แต่บางคนเลิกเสพยาไปแล้วก็มักจะกลับมาเสพยาใหม่
5. ผู้ที่ติดยาเสพติดมักจะสูญเสียเวลาไปกับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดนั้น ๆ
6. ผู้ที่ติดยาเสพติดจะมีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปในทางลบ

7. ถึงแม้ผู้ติดยาเสพติดจะได้รับการบอกเล่าถึงพิษภัยของยาเสพติด หรือตัวเขาเองมีปัญหาจากสุขภาพจากการใช้ยาเสพติดนั้น ๆ เขาก็คงยังใช้ยาเสพติดนั้นต่อไป

ศูนย์อำนวยการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดแห่งชาติ (2546 : 16) ได้ให้ความหมายของยาเสพติดไว้ว่า หมายถึงสารเคมีหรือวัตถุใด ๆ เมื่อนำเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยวิธีกิน ดม สูบ หรือฉีด แล้วจะทำให้เกิดผลร้ายต่อร่างกาย และจิตใจ

จากความหมายของยาเสพติดข้างต้น จึงพอสรุปความหมายของยาเสพติดได้ดังนี้ “ยาเสพติด” หมายความว่า ยาหรือสารเคมีใด ๆ เมื่อนำเข้าสู่ร่างกายจะโดยวิธีใด ๆ เช่น กิน สูบ ดม ฉีด ฯลฯ ติดต่อกันระยะใดระยะหนึ่งแล้วมีผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น มีความต้องการขนาดยาเพิ่มการเสพ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพยา ทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงและต่อเนื่อง ทำให้สุขภาพทรุดโทรมลง มีโรคแทรกซ้อน ทำให้เกิดอาการทางโรคประสาท และทำให้เกิดปัญหาทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

ประเภทของยาเสพติด

ในปัจจุบันยาเสพติดมีมากกว่าร้อยชนิด สามารถแบ่งประเภทของยาเสพติดตามหลักเกณฑ์ที่แตกต่างกัน ได้ดังต่อไปนี้

1. แบ่งยาเสพติดตามฤทธิ์ของยาที่มีต่อร่างกาย เมื่อเสพเข้าไปสามารถแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

1.1 ประเภทกดประสาท (Depressant) ทำให้ประสาทและสมองมีนชา อารมณ์จิตใจเฉื่อยชาและกล้ามเนื้ออ่อนคลาย ได้แก่ เฮโรอีน มึน มอร์ฟีน ยานอนหลับ ยาระงับประสาท ยาแก้ปวดประสาท สารระเหย ตลอดจนเครื่องดื่มมึนเมาทุกชนิด

1.2 ประเภทกระตุ้นประสาท (Stimulant) ทำให้ประสาทและสมองตื่นตัว กระวนกระวาย จิตใจสับสน บางครั้งอาการคลุ้มคลั่ง หรือทำในสิ่งที่คนปกติไม่กล้าทำ เช่น ทำร้ายตนเอง หรือฆ่าคนอื่น ได้แก่ แอมเฟตามีน หรือยาบ้า กระท่อม โคเคน และคาเฟอีน

1.3 ประเภทหลอนประสาท (Hallucinogen) ทำให้เกิดอาการประสาทหลอน ได้ยินเสียงประหลาด เห็นภาพผิดไปจากปกติ ได้แก่ แอล เอส ดี เห็ดขี้ควาย เป็นต้น

1.4 ประเภทออกฤทธิ์ผสมผสาน (Mixed) ทั้งกดประสาท กระตุ้นประสาท และหลอนประสาท เช่น กัญชา เสพมกมีอาการหวาดระแวง ความคิดสับสนเห็นภาพลวงตา หูแว่วควบคุมตนเองไม่ได้ และอาจป่วยเป็นโรคจิตได้ (สุทธิพันธ์ ธรรมไพจิตร. 2544 : 4 - 5)

2. แบ่งตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 แบ่งประเภทของยาเสพติดออกเป็น 5 ประเภท คือ

- 2.1 ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง
- 2.2 ยาเสพติดให้โทษทั่วไป
- 2.3 ยาเสพติดให้โทษชนิดเป็นตำรับยาที่มียาเสพติดให้โทษปรุงผสมอยู่
- 2.4 สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง และประเภททั่วไป
- 2.5 ยาเสพติดให้โทษที่ไม่อยู่ใน 4 ประเภทที่กล่าวข้างต้น

(สำนักงานคณะกรรมการป้องกันยาเสพติด. 2537 : 1 – 2)

6.1 ยุทธศาสตร์ 9 ประการของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อเอาชนะยาเสพติด

1. จัดโครงการ “ครอบครัวเข้มแข็ง – โรงเรียนอบอุ่น” เพื่อเชื่อมและหลอมรวมพลังระหว่างบ้านและโรงเรียน ให้เป็นที่พึ่งแก่เด็กและเยาวชนอย่างแท้จริง

2. นำศาสนธรรมสู่เด็กและเยาวชน เพื่อเป็นหลักในการดำรงชีวิตด้วยความร่วมมือระหว่างสถาบันทางศาสนาและโรงเรียน

3. สร้างเด็กและเยาวชนให้เป็นพลเมืองที่ดี และเคารพในประโยชน์สาธารณะเหนือประโยชน์ส่วนตัว โดยการเข้าร่วมในกิจกรรมตามหลักสูตรและแนวทางของลูกเสือเนตรนารี ยุวกาชาด ผู้บำเพ็ญประโยชน์ และการฝึกตามหลักสูตรของนักศึกษาวชิราวุธ

4. ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนได้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาอย่างสม่ำเสมอจนเป็นนิสัย เพื่อพัฒนาสุขภาพกาย และจิตใจเสริมสร้างวินัยในตนเอง และสามารถทำงานร่วมกัน

5. ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนได้เล่นดนตรี เพื่อกล่อมเกลาจิตใจและเสริมสร้างสุนทรียภาพ

6. ส่งเสริมกิจกรรมด้านศิลปะ เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้ค้นพบความสามารถของตนเอง มีช่องทางในการแสดงออกและสื่อสารที่หลากหลาย และสร้างความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับโลกแห่งอนาคต

7. ให้ความสำคัญแห่งการเรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่นและวัฒนธรรมไทย เพื่อให้เด็กและเยาวชนมีความภาคภูมิใจ และผูกพันต่อรากฐานทางวัฒนธรรม และสามารถเผชิญความเปลี่ยนแปลงด้วยความมั่นคงและรู้เท่าทัน

8. ถือเป็นหน้าที่สำคัญที่โรงเรียนจะต้องจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ความรู้

เสริมสร้างจิตสำนึกทักษะชีวิตและภูมิคุ้มกันด้านยาเสพติดและอบายมุข และจัดระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนทุกคนให้ทั่วถึง โดยสร้างเครือข่ายแนะแนวในโรงเรียน

9. วางแนวทางที่จะร่วมมือกับผู้ปกครอง เพื่อบำบัดรักษาและฟื้นฟูเด็กและเยาวชน ผู้หลงติดยาเสพติด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2545 : ไม่มีเลขหน้า)

6.2 นโยบายการดำเนินงานด้านการป้องกันและแก้ปัญหา ยาเสพติด ในสถานศึกษา ของกระทรวงศึกษาธิการ

จากสถานการณ์ปัญหา ยาเสพติดในปัจจุบัน ได้แพร่ระบาดเข้ามาในสถานศึกษา ฉะนั้นการแก้ปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา ต้องดำเนินงานอย่างเข้มแข็ง และต่อเนื่อง จึงกำหนดนโยบายเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานป้องกันและแก้ปัญหา ยาเสพติดในสถานศึกษา ดังนี้

1. ให้สถานศึกษานำกระแสพระราชดำริส ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่ทรงห่วงใยในปัญหา ยาเสพติด มาเป็นแนวทางปฏิบัติในการจัดกิจกรรมรณรงค์และประชาสัมพันธ์ ให้นักเรียน นักศึกษา ตระหนักถึงสถานการณ์ความรุนแรงของปัญหา ยาเสพติด กระตุ้นและปลูกจิตสำนึกในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์เหมาะสมกับ เพศ วัย และฐานะ

2. ปฏิรูปหลักสูตรและระบบการเรียนการสอน ให้เกิดกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผลส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม สร้างทักษะชีวิต และพัฒนาศักยภาพของนักเรียน นักศึกษา

3. สร้างเสริมภูมิคุ้มกัน จัดระบบดูแล ฝ้าระวัง ป้องกันกลุ่มเป้าหมายนักเรียน นักศึกษา ที่ยังไม่เคยใช้ยาเสพติด (Potential Demand) ไม่ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

4. สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นภายในโรงเรียน โดยมอบหมายให้ครูที่ปรึกษาหรือ ครูประจำชั้นคอยสอดส่องดูแลพฤติกรรม และให้คำปรึกษาเด็กนักเรียนอย่างใกล้ชิด และดำเนินการตามระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน พร้อมกวดขัน กำชับให้นักเรียน นักศึกษา ไม่ออกเคหะสถาน หลังเวลา 22.00 น.

5. ปรับปรุงสภาพแวดล้อมภายในสถานศึกษา ให้สะอาด ร่มรื่น เป็นระเบียบ ปราศจากมุมอับ ควบคุมปัจจัยเสี่ยงบริเวณรอบสถานศึกษา และประสานงานกับ

ชุมชน และหน่วยงานอื่นให้มีส่วนร่วมในการดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดอย่างจริงจัง

6. ถือเป็นนโยบายที่จะดูแล นักเรียน นักศึกษา ที่เสพยาเสพติดในฐานะผู้ป่วย โดยไม่ไล่ออกและส่งไปบำบัดรักษาทุกราย ตลอดจนให้ความคุ้มครองนักเรียน นักศึกษาที่ถูกหลอกลวงหรือถูกใช้เป็นเครื่องมือในการจำหน่ายยาเสพติด

7. ครูและบุคลากรทางการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการค้ายาเสพติด ต้องส่งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการทางกฎหมายอย่างเฉียบขาดทั้งทางวินัยและกฎหมาย โดยให้ออกจากราชการไว้ก่อน

8. ผู้บริหารสถานศึกษา ต้องให้ความสำคัญในการดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดในสถานศึกษาอย่างจริงจัง หากละเลยหรือปกปิด ไม่เอาใจใส่ ขาดความรับผิดชอบ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องได้รับการลงโทษ

9. ให้ใช้ผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดในสถานศึกษา เป็นเกณฑ์ในการพิจารณาความดีความชอบ การเลื่อนตำแหน่ง และการโอนย้ายของผู้บริหารสถานศึกษา และผู้บริหารการศึกษา

10. ผู้บริหารระดับสูง และผู้ตรวจราชการ จะต้องร่วมกันรณรงค์เพื่อลดเป้าหมาย ผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้หมดไปและให้กำกับติดตามการแก้ปัญหายาเสพติดในสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง สำหรับพื้นที่ที่ทำได้ให้ยกย่องชมเชย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 : ไม่มีเลขหน้า)

6.3 แนวนโยบายการประกาศสงครามขั้นแตกหักเพื่อเอาชนะยาเสพติด (ระหว่างวันที่ 1 กุมภาพันธ์ - 30 เมษายน 2546 กรมสามัญศึกษา)

1. สถานศึกษาทุกแห่งประกาศสัตยาบัน ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด พร้อมทั้งจัดทำป้ายสัตยาบันหน้าสถานศึกษาทุกแห่ง

2. ประกาศแนวนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ ของกรมสามัญศึกษา พร้อมร่วมระดมความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ โดยการจัดประชุมผู้แทนการสามัญศึกษา จังหวัด ประธานสหวิทยาเขต และเลขาธิการสหวิทยาเขตทั่วประเทศ ระหว่างวันที่ 22 - 24 กุมภาพันธ์ 2546 ณ จังหวัดระยอง

3. ให้สถานศึกษาทุกแห่งเปิดสถานศึกษาในช่วงปิดภาคเรียน ในปีการศึกษา 2546 เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนและเยาวชนในชุมชนใกล้โรงเรียน ได้ร่วมกิจกรรมตามความ

สมัครใจ เช่น กีฬา บรรพชาสามเณร ส่งเสริมการอ่าน ดนตรี ศิลปะ ค่ายลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด ค่ายวิชาการ การแสดงต่าง ๆ อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ เป็นต้น สถานศึกษา ต้องจัดครู-อาจารย์ควบคุมดูแล แนะนำ ฝึกสอนในกิจกรรมแต่ละประเภท พร้อมทั้งจัดทำ บันทึกรายงานข้อมูลไว้เป็นหลักฐาน และจัดทำป้ายประกาศหน้าสถานศึกษา เชิญชวนร่วมกิจกรรม เช่น

3.1 วันที่ 1 เมษายน 2546 เชิญร่วมบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน

3.2 ช่วงวันที่ 21 - 25 เมษายน 2546 จัดประกวดหรือแข่งขันกีฬา หรือ การออกกำลังกาย พร้อมกันทั่วประเทศ

3.3 ช่วงวันที่ 1 - 30 เมษายน 2546 ประกาศเปิดห้องสมุดโรงเรียน เพื่อให้นักเรียนและประชาชนอ่านหนังสือ

3.4 ประกาศให้ร่วมกันอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

4. การกำกับ ติดตาม การดำเนินการตามนโยบาย โดยข้าราชการระดับสูง ของ กรมสามัญศึกษารับผิดชอบติดตามในแต่ละเขต แต่ละจังหวัดอย่างใกล้ชิด พร้อมทั้งให้ สถานศึกษารายงานผลการดำเนินงานทุกสิ้นเดือน แต่ถ้ามีเหตุการณ์พิเศษเกิดขึ้นให้รายงาน ผู้ที่ รับผิดชอบในเขตนั้น ๆ ทันที

5. สรุปผลการดำเนินการเมื่อสิ้นสุด วันที่ 30 เมษายน 2546 โดยจัด ประชุมสัมมนาผู้ที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งดำเนินการมอบโล่ และประกาศเกียรติบัตร ให้แก่โรงเรียนและบุคลากรที่ดำเนินกิจกรรมป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติด และระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนได้ผลเป็นเยี่ยม ประมาณเดือนพฤษภาคม 2546

6. ให้ผู้อำนวยการสามัญศึกษาจังหวัดดูแลบุคลากรในจังหวัด ไม่ให้เกี่ยวข้องกับ ยาเสพติด ถ้าปรากฏว่า มีบุคลากรคนใดเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ให้ดำเนินการทาง วินัยอย่างร้ายแรง พร้อมทั้งอาจจะให้พักราชการ หรือให้ออกจากราชการไว้ก่อน (ศูนย์ต่อสู้ เพื่อเอาชนะยาเสพติด กรมสามัญศึกษา. 2546 : ไม่มีเลขหน้า)

6.4 แนวทางกำกับ ติดตาม การป้องกันและแก้ปัญหาเสพติด (มกราคม – เมษายน 2546)

1. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กำหนดนโยบายการดำเนินงานด้านการ ป้องกันและแก้ปัญหาเสพติดในสถานศึกษา และมีหนังสือแจ้งนโยบายการดำเนินงานไปยังกรมต้นสังกัด ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ จังหวัด และสถานศึกษา
2. กำกับ ติดตาม ผลการดำเนินงานของหน่วยงานของหน่วยงานและสถานศึกษาตามนโยบายและแนวทางการดำเนินงานป้องกันและแก้ปัญหาเสพติดในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ
3. หัวหน้าส่วนราชการในจังหวัด ติดตามการดำเนินงานในระดับสถานศึกษา ภายในเดือนกุมภาพันธ์ 2546 ในประเด็นดังต่อไปนี้
 - 3.1 การรับทราบและเข้าใจนโยบาย
 - 3.2 การจัดระบบการดูแลนักเรียนเพื่อคัดกรองนักเรียน
 - 3.3 การมีข้อมูลที่จำแนกนักเรียนตามสถานภาพที่เกี่ยวกับการใช้ยาเสพติด
 - 3.4 การจัดกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับแต่ละกลุ่มโดยเน้นนักเรียนกลุ่มเสี่ยง
 - 3.5 การวางระบบเฝ้าระวังการเยี่ยมบ้านนักเรียนกลุ่มเสี่ยง การประสานงานกับชุมชน และบ้านอย่างเคร่งครัด และการจัดกิจกรรมระหว่างปิดภาคเรียน
 - 3.6 รายชื่อโรงเรียนที่มีนักเรียนเกี่ยวข้องกับยาเสพติดเกิน 2 %
 - 3.7 ระบบ บำบัด นักเรียนที่ติดยาตลอดจนจำนวนที่ได้รับการบำบัดอยู่ระหว่างการบำบัด หรือติดค้างอยู่
 - 3.8 โรงเรียนที่มีผลงานดีเด่น สมควรได้รับการยกย่อง
 - 3.9 ปัญหาอุปสรรคที่พบในการดำเนินงาน
4. ผู้ตรวจราชการกระทรวง ประชุมหัวหน้าส่วนราชการ ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้แทนจากตำรวจ ผู้แทนจากสาธารณสุข เพื่อติดตามสภาพการดำเนินการทุกจังหวัด รายงานกระทรวงศึกษาธิการ ถึงประสิทธิภาพในการจัดระบบแก้ปัญหาของจังหวัดตลอดจนสถานศึกษาที่มีผลงานดีเด่น ภายในเดือนเมษายน 2546
5. กระทรวงศึกษาธิการ มีหนังสือขอความร่วมมือจากจังหวัดและสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ติดตามนักเรียนกลุ่มเสี่ยงระหว่างปิดเทอมและการจัดระเบียบสังคม

6. กระทรวงศึกษาธิการ จัดระบบยกย่องประกาศเกียรติคุณ จังหวัด สถานศึกษา หน่วยงาน และบุคคลที่มีผลงานดีเด่น และมาตรการลงโทษหน่วยงานที่ปล่อยปะละเลย (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : ไม่มีเลขหน้า)

6.5 การสำรวจสภาพการใช้สารเสพติดในสถานศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

6.5.1 แนวทางการคัดกรองพฤติกรรมเพื่อหากกลุ่มเสี่ยง

เป็นการคัดกรองอาศัยพฤติกรรมนักเรียนโดยครูที่ปรึกษาซึ่งรู้จักเด็กนักเรียนดี โดยคัดนักเรียนเป็น 2 ขั้นตอน คือ ดูกลุ่มเสี่ยงทั่วไป แล้วจึงนำมาดูกลุ่มเสี่ยงต่อการให้ยาเสพติดโดยเฉพาะ

1. เกณฑ์การคัดกรองกลุ่มเสี่ยงทั่วไป กลุ่มนักเรียนที่ควรให้ความสนใจมาคัดกรองเฉพาะเมื่อมีลักษณะข้อใดข้อหนึ่งต่อไปนี้

- 1) ผลการเรียนไม่ดี หรือแย่ง
- 2) พฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ดื้อต่อกฎระเบียบ หุนหัน

พละเล่น สมาธิสั้น ทะเลาะวิวาทบ่อย ไม่ค่อยมีเพื่อน หรือติดเพื่อนมากเกินไป

2. เกณฑ์กลุ่มเสี่ยงต่อการให้ยาเสพติดโดยเฉพาะ จากนักเรียนที่เข้าอยู่ในกลุ่มเกณฑ์ทั่วไป หากเกณฑ์เฉพาะข้อใดข้อหนึ่งก็อยู่ในกลุ่มที่จะต้องตรวจปัสสาวะ เช่น

- 1) ง่วงเหงา หลับในห้องเรียนบ่อย
- 2) ซึม ไม่กระตือรือร้น หรือกระสับกระส่ายในเวลาเรียน หงุดหงิด

ก้าวร้าว มากขึ้น

- 3) แยกตัว ไม่สนใจร่วมกิจกรรมที่เคยทำ หรือหลีกเลี่ยงกิจกรรม

ต่าง ๆ ขาดความรับผิดชอบ หรือขาดเรียน

- 4) ไม่สนใจดูแลสุขภาพ ความสะดวกของร่างกายตนเอง
- 5) ต้องการใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ใช้วิธีการไม่เหมาะสม เช่น ชมตู้ ขโมย
- 6) คบกับเพื่อนที่ใช้ยาบ้า หรือค้ายา
- 7) สมาชิกในครอบครัวใช้ยาบ้า หรือค้ายา

6.5.2 การคัดกรองเพื่อผู้ใช้สารเสพติด

1. ใช้การสัมภาษณ์ จูงใจนักเรียน นักศึกษา หากรายใดสมัครใจที่จะเข้ารับการบำบัดรักษา ไม่ต้องทำการตรวจสอบปัสสาวะ

2. ในรายที่ไม่สมัครใจให้ทำการเก็บตัวอย่างปัสสาวะ เพื่อตรวจพิสูจน์

เบื้องต้น

3. หากรายใดปฏิเสธผลการตรวจตามข้อ 2. ให้ทำการตรวจยืนยันโดยวิธีโครมาโตกราฟี โดยส่งผลบวกตามข้อ 2. ไปที่โรงพยาบาลศูนย์ หรือโรงพยาบาลทั่วไป ทุกแห่ง จะทราบผลใน 2-3 วัน ผลการตรวจเป็นที่ยุติว่ามีการใช้ยาบ้าแน่นอน

6.5.3 การคัดกรองว่าเป็นกลุ่มเสพหรือกลุ่มติดยา

แนวทางการแยกเด็กที่เสพยา (ใช้เป็นครั้งคราว) ออกจากเด็กที่ติดยาเสพติดตามหลักวิชาการควรมี 2 ใน 5 ข้อ ต่อไปนี้ ที่แสดงถึงการติดยา คือ

1. เมื่อหยุดใช้ยา มีอาการทางร่างกาย ง่วงซึม เบื่ออาหาร ไม่อยากทำอะไร อารมณ์เศร้า หงุดหงิดง่าย

2. มีอาการติดยา คือ ใช้ยาในจำนวนที่มากขึ้น ทั้งปริมาณและความถี่

3. มีความต้องการใช้ยาโดยควบคุมตัวเองไม่ได้

4. หมกมุ่นกับการใช้ยา มากกว่าทำกิจกรรมอื่นที่สำคัญกว่า

5. เสียการเรียน การงาน สังคม การดูแลตนเองแย่

ในทางปฏิบัติหากเด็กใช้ยาแทบทุกวัน หรือทุกวัน จะวันละกี่เม็ดก็ตามถือว่าอยู่ในข่ายติดยา

6.5.4 การให้ความช่วยเหลือผู้ใช้สารเสพติด

1. ผู้เสพ (ใช้เป็นครั้งคราว)

ครูที่ปรึกษาอาจใช้กิจกรรมค่าย การให้ครอบครัวมีส่วนร่วม กิจกรรมนักเรียนอื่น ๆ ที่เสริมสร้างกำลังใจ ทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการใช้อีก เช่น ทักษะการปฏิเสธ การสร้างเพื่อน การกำหนดเป้าหมายชีวิต

2. ผู้ติดยา

ครูที่ปรึกษานัดพบผู้ปกครองเพื่อปรึกษาหาสาเหตุ และแนวทางความช่วยเหลือ ควรแนะนำให้นักเรียนได้รับการบำบัด ดังนี้

2.1 บำบัดแบบจิตสังคมนำบัด (Matrix Programme) ที่ประยุกต์ใช้ในสถานศึกษาผู้บำบัดจะเป็นครูที่ผ่านการอบรมจิตสังคมนำบัด และสามารถดำเนินการในโรงเรียนได้

2.2 เข้ารับการบำบัดแบบผู้ป่วยนอกในโรงพยาบาล สถานบริการที่เปิดบริการจิตสังคมนำบัด (แบบ Matrix)

6.5.5 การติดตาม และประเมินผลผู้ที่ได้รับการรักษา

1. กลุ่มเสพ (ใช้ยาเป็นครั้งคราว)

1.1 พบนักเรียนและครอบครัว และให้คำปรึกษา เมื่อสังเกตพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงหรือมีแนวโน้มจะกลับไปใช้ยา

1.2 สุ่มตรวจปัสสาวะทุก 3-4 เดือน โดยไม่บอกให้ทราบล่วงหน้า แต่ชี้แจงถึงความจำเป็นหรืออาจถือเป็นข้อกำหนดสำหรับนักเรียนที่ตรวจปัสสาวะให้ผลบวกและเป็นการใช้ยา

2. กลุ่มติดยา ได้ติดตาม ประเมินนักเรียน 1-2 เดือนแรก (ครูอาจพบและให้การปรึกษานักเรียน 1-2 สัปดาห์/ ครั้ง) และต่อเนื่อง 4-6 เดือน (เดือนละครั้ง)

2.1 มีการบันทึกเก็บข้อมูลส่วนตัว (ลับ) ของนักเรียนแต่ละคนที่ได้รับการช่วยเหลือไว้ในแฟ้มของครู

2.2 สุ่มตรวจปัสสาวะ (ไม่บอกล่วงหน้า) ทุก 2 สัปดาห์ หรือหลังเทศกาลวันหยุดต่อเนื่องหลายวัน ในระยะ 3-4 เดือนแรก และทุกเดือนจนครบ 1 ปี (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : ไม่มีเลขหน้า)

7. วิจารณ์กับการมีเพศสัมพันธ์

เพศสัมพันธ์ เป็นคำที่ต่างเพศต่างวัยต่างสถานการณ์ ฟังแล้วรู้สึกไปได้หลายแบบหลายอย่างจนแทบไม่น่าเชื่อ ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องธรรมชาติของคนเราเป็นเรื่องที่คู่กับคนมาตั้งแต่มีคนเกิดขึ้นในโลกนี้คู่แรก จนขณะนี้คนที่สืบพันธุ์แพร่ขยายทั่วโลกมีประมาณ 6 พันล้านแล้วทำไมเพศสัมพันธ์จึงยังเป็นอะไรที่ไม่เข้าที่เข้าทางหรือทำไมคนทั้งโลกจำนวนไม่น้อยเลยยังไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ให้เกิดปัญหากับตัวเอง ไม่ทำให้ตัวเองเดือดร้อนเป็นทุกข์ใจทุกข์กาย หรือเหตุใดคนจำนวนหนึ่งยังคงมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่เหมาะสม คือ ไม่เพียงแต่จะทำความเดือดร้อนใจและกายอย่างแสนสาหัส เหมือนแต่โบราณมาเท่านั้น เพศสัมพันธ์ในปัจจุบันยังอาจนำไปสู่ความตายได้ เช่น ตายจากโรคเอดส์ ตายจากการฆ่ากันด้วยความแค้น ความหึงหวง ความตาย ใคร ๆ ก็กลัว ใคร ๆ ก็ไม่อยากตาย ทุกคนจึงน่าจะหันมาสนใจเรื่องเพศสัมพันธ์ให้มากจะได้ไม่เดือดร้อน จะได้ไม่ต้องตายโดยไม่จำเป็น เพราะทุกชีวิตที่เกิดมาแล้วกว่าจะฝ่าฟันชีวิต จนโตพอที่จะมีเพศสัมพันธ์ได้ก็นับว่าเป็นชีวิตที่แสนจะมีค่า เราจึงต้อง

ทะนุถนอมชีวิต และจิตใจของเราเอง เพื่อตัวเรา เพื่อคนที่เรารัก และเพื่อคนที่รักเราด้วยจึง น่าจะเป็นสิ่งที่ดีงามและสบายใจด้วยกันทั้งหมด

การให้ความรู้กับลูกเรื่องเพศจึงเป็นเรื่องสำคัญ ควรให้ตั้งแต่เด็กเลย แต่ในที่นี้จะพูด เฉพาะในวัยรุ่นความต้องการทางเพศในวัยรุ่นนั้นมีมาก ทั้งนี้ เป็นธรรมชาติของคนที่เป็นไป ตามวัย โดยเฉพาะในวัยรุ่นชายจะเห็นได้อย่างชัดเจน จะเป็นช่วงที่มีความต้องการทางเพศ สูงสุดระหว่างแถว ๆ อายุประมาณ 16 – 17 ปีเลยทีเดียว วัยรุ่นหญิงก็มีความต้องการเช่นกัน เช่น ถ้าดูภาพยนตร์ อ่านหนังสือที่พรรณนาบทพरोดรัก หรือการร่วมเพศ หรือดูภาพโป๊ จะเกิด อารมณ์ทางเพศมากได้อย่างรวดเร็วรุนแรง วัยรุ่นที่มีความรู้จะสามารถปลดปล่อยอารมณ์หรือ สมองความต้องการเหล่านี้ได้อย่างถูกวิธี เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองแต่ถ้าความ ต้องการไม่รุนแรงอาจทดแทนด้วยวิธีอื่น ๆ เช่น เล่นกีฬา มีกิจกรรมอื่น ๆ ได้ คนที่ไม่รู้อาจ กลัวด้วยการสำเร็จความใคร่จะเป็นอันตรายหรือคิดว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับ ในวงการแพทย์มานานว่าเป็นเรื่องปกติ ใช้ได้ทั้งหญิงชายแม้คนที่ เป็นสามีภรรยาแล้ว บางครั้งคู่ของตนไม่สามารถตอบสนองทางเพศได้ เช่น กระทำวันละหลาย ๆ ครั้ง หรือเป็น สิบ ๆ ครั้งต่อวัน ดังนั้น ขอเสนอแนะสำหรับวัยรุ่นถ้าจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานต้องยึดหลัก 2 ประการนี้

1. มีเพศสัมพันธ์อย่างปลอดภัยและรับผิดชอบ คือ ทั้งวัยรุ่นหญิงและชายต้องไม่ ติดโรคจากกันและกัน ถ้าเป็นวัยรุ่นหญิงจะต้องไม่让自己ท้อง วัยรุ่นชายต้องไม่ทำให้แฟน ท้องเพราะต่างยังไม่สามารถรับผิดชอบต่อชีวิตเด็กที่จะเกิดมาใหม่ได้ ฉะนั้นต้องใส่ถุงยางอนามัย ทุกครั้งที่จะมีเพศสัมพันธ์ หรือที่เรียกว่า "ถุงยางร้อยเปอร์เซ็นต์"

2. ต้องถามใจตัวเองก่อนว่าจะเกิดความขัดแย้งไม่สบายใจเกิดขึ้นตามมาภาย หลังหรือไม่ เช่น รู้ยู่่ว่าพ่อแม่ไม่ยอมรับค่านิยมแบบนี้แน่ ๆ และตัวเองที่จริงแล้วลึก ๆ ก็ไม่ ยอมรับ ถ้าทำไปแล้วก็จะรู้สึกตัวเองด้อยคุณค่าลงหรือจะรู้สึกว่าตัวเองถูกหลอกใช้หรือไม่ โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงต้องคิดให้ดี เพราะโดยธรรมชาติอาจมีข้อเสียเปรียบทางสรีระร่างกาย เมื่อเทียบกับวัยรุ่นชาย เพราะการมีเพศสัมพันธ์ใหม่ ๆ ครั้งแรก ๆ ฝ่ายหญิงส่วนใหญ่มักไม่มี ความสุขจากเพศสัมพันธ์ อาจมีความเจ็บปวดด้วยเข้าไปถ้าคู่อองตัวกระทำรุนแรงไม่อ่อนโยน หรือไม่เข้าใจธรรมชาติของเพศหญิง แต่วัยรุ่นชายอาจได้เปรียบเพราะมีความสุขจากการร่วม เพศได้ง่ายกว่า และวัยรุ่นชายส่วนใหญ่จะไม่เข้าใจลึกซึ้งถึงธรรมชาติของเพศหญิงเพราะ ตัวเองก็อายุน้อยประสบการณ์ชีวิตยังน้อยเช่นกัน ฉะนั้นวัยรุ่นชายจำนวนหนึ่งจึงอาจกระทำ ไปตามแรงกดดันต้องการทางเพศเท่านั้น อาจไม่ได้มาคำนึงถึงฝ่ายหญิงว่าจะรู้สึกอย่างไรก็ได้

เพราะถ้าเจอวัยรุ่นชายประเภทนี้ วัยรุ่นหญิงก็กลายเป็นเพียงอุปกรณ์ทางเพศเท่านั้น คือ ฝ่ายชายมาใช้ร่างกายฝ่ายหญิงปลดปล่อยความใคร่เท่านั้นเอง ผู้ใหญ่โบราณจึงพูดว่า “มีลูกสาวนั้นเหมือนมีลิ้วมอยู่หน้าบ้าน” เข้าใจว่าคงกลัวผู้ชายมาปลดทุกข์แล้วก็ไปนั่นเอง ฉะนั้น วัยรุ่นชายเอง ขอให้เข้าใจและเห็นใจข้อเสียเปรียบของ ผู้หญิงด้วย ควรมีความเป็นสุภาพบุรุษกับเพศหญิงให้มาก ไม่ควรมุ่งจะมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิงหรือแฟนตัวเองโดยไม่มีความจริงใจให้หรือไม่ได้มีความรักให้กับเธอ สุภาพบุรุษควรให้เกียรติผู้หญิงแบบผู้เจริญแล้ว (นางพางา ลิมสุวรรณ. 2546)

7.1 นโยบาย มาตรการ และแนวทางการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน นักศึกษา ถูกกระทำอนาจาร ถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการขายบริการทางเพศ กระทรวงศึกษาธิการ

เพื่อให้การดำเนินงานตามนโยบาย มาตรการ และแนวทางการดำเนินงานป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ถูกกระทำอนาจาร ถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการขายบริการทางเพศในสถานศึกษา กรมสามัญศึกษา บังเกิดผลและเป็นไปตามนโยบายกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จึงได้กำหนดนโยบาย มาตรการ และแนวทางการดำเนินงานการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน ถูกกระทำอนาจาร ถูกล่วงละเมิดทางเพศ และการขายบริการทางเพศ ดังนี้ (กรมสามัญศึกษา. 2545 : 1)

1. นโยบาย มาตรการและแนวทางการดำเนินงานป้องกันแก้ไขปัญหานักเรียนถูกกระทำอนาจาร ถูกละเมิด การขายบริการทางเพศ รวมถึงการคุ้มครองสิทธิเด็ก ในด้านต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์สูงสุดต่อ นักเรียน ที่ได้ดำเนินการมาแล้วให้ดำเนินการต่อไป โดยเพิ่มความเข้มงวดในการติดตาม กำกับและประเมินผลในทุกระดับ
2. สถาบันการศึกษาที่มีหน้าที่ในการผลิตครู และบุคลากรทางการศึกษา ต้องมีกระบวนการเรียนการสอน ที่ปลูกฝังให้นักเรียน นักศึกษา มีคุณธรรมนำความรู้ มีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและสังคม รวมถึงการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณีไทยอันดีงาม พร้อมทั้งจะเป็นตัวแบบที่ดีต่อเด็ก ๆ
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการคัดเลือกบุคคล ที่จะทำหน้าที่ครู – อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา ต้องมีกระบวนการ วิธีการคัดกรองผู้ที่จะทำหน้าที่ดังกล่าวอย่างรอบด้านทั้งความรู้ ทัศนคติ และบุคลิภาพที่เหมาะสมโดยรวม

4. ผู้บริหารทุกระดับ ต้องให้ความสำคัญกับการดำเนินงาน การกำกับ ติดตาม เพื่อให้เป็นไปตามนโยบาย และมาตรการอย่างเคร่งครัด

5. สถานศึกษาทุกระดับ ต้องให้ความสำคัญกับบริการแนะแนว ครูที่ปรึกษาต้อง มีความรู้ ความเข้าใจเรื่องจิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น การให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบ ปัญหาต่าง ๆ ต้องปฏิบัติงานเชิงรุก เพื่อแก้ปัญหา

6. ให้สถานศึกษาเปิดโอกาสให้ชุมชน ผู้ปกครองนักเรียน องค์กรปกครองท้องถิ่น คณะกรรมการสถานศึกษา รวมถึงผู้แทนนักเรียน เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไข ปัญหาในการละเมิดสิทธิเด็กและเยาวชนในทุก ๆ ด้าน

ซึ่งกรมสามัญศึกษา ได้กำหนดมาตรการป้องปรามการล่วงละเมิดทางเพศเด็กนักเรียน เพื่อให้สถานศึกษาดำเนินการ ดังนี้

1. ให้สถานศึกษาจัดระบบป้องกันมิให้นักเรียน ทั้งหญิงและชาย ถูกล่วงละเมิด ทางเพศทั้งในและนอกสถานที่ ให้มีการเฝ้าระวังสอดส่องดูแลอย่างใกล้ชิดไม่ให้เกิดปัญหา

2. กำชับให้ผู้บริหาร ครู-อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษา หากมีพฤติกรรม ดังกล่าวเกิดขึ้นจะถูกดำเนินการทางวินัยอย่างเคร่งครัด

3. ยกกระดับมาตรฐาน ครูแนะแนว และครูฝ่ายปกครองนักเรียน ให้มีความรู้ ความเข้าใจและทักษะที่จะดูแลนักเรียน ให้คำแนะนำช่วยเหลือนักเรียนในกรณีที่นักเรียน อาจถูกล่วงละเมิดทางเพศจากบุคคลใกล้ชิดอื่น

4. ให้ครูผู้สอนบูรณาการการศึกษา ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และให้ความสำคัญกับการสอนวิชาสุขศึกษา เพศศึกษา โดยเฉพาะในกลุ่มนักเรียนวัยรุ่น

5. จัดหลักสูตรเสริมทักษะชีวิต และสังคมให้แก่ นักเรียน เพื่อให้มีภูมิคุ้มกันต่อ ความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้น และสามารถป้องกันตัวเองจากบุคคลใกล้ชิดล่วงละเมิดได้

(กรมสามัญศึกษา. 2545 : 2)

พร้อมนี้ กรมสามัญศึกษา ได้กำหนดมาตรการในการคุ้มครองความปลอดภัย และ ป้องกันมิให้นักเรียนถูกล่วงละเมิดทางเพศในสถานศึกษา ดังนี้

1. ให้สถานศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายระเบียบเกี่ยวกับสิทธิเด็ก และสร้างจิตสำนึกที่ถูกต้อง ในการให้ความคุ้มครองความปลอดภัยนักเรียน จากการถูกล่วง ละเมิดทางเพศ รวมทั้งให้ความรู้ ความเข้าใจการระวังป้องกันตนเองแก่นักเรียน

2. ให้สถานศึกษาจัดระบบดูแลรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา โดยจัดครูเวรยามรักษาความปลอดภัย ให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ในสถานศึกษา หรือพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบ เช่น หอพักนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นที่ที่เป็นจุดอับเป็นที่ลับตาหรืออาจไม่ปลอดภัย จัดให้มีระบบตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของเวรยามให้เป็นไปโดยเคร่งครัด

3. ให้สถานศึกษาจัดสิ่งแวดลอมภายในบริเวณโรงเรียนสำหรับทำกิจกรรมพักผ่อน ให้สะอาด โปร่งตา กรณีเป็นสถานศึกษาสหศึกษาต้องจัดแยกห้องน้ำ ห้องสุขาชาย - หญิง ออกเป็นสัดส่วน การจัดกิจกรรมทั้งในและนอกเวลาวิชาการ และทั้งในและนอกสถานศึกษา ให้จัดบุคลากรควบคุมดูแลโดยใกล้ชิด

4. กำหนดเวลาปิด เปิดอาคารเรียนและประตูสถานศึกษาให้เหมาะสม โดยให้มีการตรวจตราก่อนปิดและเปิดให้รอบคอบถี่ถ้วน

5. จัดให้มีสถานที่ที่เหมาะสมเป็นการเฉพาะ เพื่อให้นักเรียนพบผู้ปกครองหรือบุคคลภายนอกด้วยความปลอดภัยและเป็นไปตามระเบียบของสถานศึกษา

6. ห้ามมิให้บุคลากรของสถานศึกษาทุกคนอยู่กับนักเรียน ตามลำพังสองต่อสอง ในที่รโหฐานในสถานศึกษา และห้ามบุคลากรของสถานศึกษาทุกคนพานักเรียน ออกนอกบริเวณสถานศึกษาสองต่อสองโดยลำพังในทุกกรณี

7. ให้สถานศึกษาจัดทำข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนที่มีพฤติกรรมเสี่ยง เช่น เกี่ยวข้องกับ ยาเสพติด มีพฤติกรรมล่องละเมิดทางเพศ ก้าวร้าว ล่อลวงหรือชักนำเพื่อนไปในทางที่ผิดหรือชอบชมเชยรังแกผู้อื่นและดำเนินการแก้ไขหรือให้ความช่วยเหลือในการปรับแก้พฤติกรรมเป็นรายกรณี

8. ให้สถานศึกษาควบคุมดูแล สื่อที่ไม่เหมาะสม หรือกระตุ้น หรือยั่วยุให้นำไปสู่การมีพฤติกรรมล่องละเมิดทางเพศ (กรมสามัญศึกษา. 2545 : 3 - 4)

นอกจากนั้น กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดมาตรการแนวทางในการแก้ไขนักเรียน ที่มีปัญหาไว้ ดังนี้

1. ในกรณีที่มีสิ่งบอเหตุ หรือมีพฤติกรรมที่แสดงถึงความผิดปกติ เช่น นักเรียนมีพฤติกรรมซึมเศร้า ผลการเรียนต่ำ หรือมีข่าวสารหรือข้อมูลที่สื่อหรือชี้ให้เห็นว่าอาจมีการกระทำล่องละเมิดทางเพศเกิดขึ้นแก่นักเรียน ให้ผู้บริหารสถานศึกษาครู - อาจารย์ที่รับผิดชอบ ดำเนินการตรวจสอบหาสาเหตุ ข้อเท็จจริง เพื่อให้ความช่วยเหลือแก้ไขสถานการณ์ตามความเหมาะสมแก่กรณี

2. ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศต่อนักเรียน ให้สถานศึกษาดำเนินการให้ความช่วยเหลือนักเรียนตามความจำเป็นในทันที รายงานผู้บังคับบัญชาและหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อให้ดำเนินการทางวินัยและอาญากับบุคลากรของสถานศึกษาที่กระทำละเมิด และแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่ผู้กระทำละเมิดเป็นบุคคลภายนอก

7.2 มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียน มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและนโยบายของรัฐบาล ได้กำหนดมาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหานักเรียนมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ให้สถานศึกษา ถือปฏิบัติ ดังนี้

1. ให้สถานศึกษา ครู-อาจารย์ เข้าไปมีส่วนร่วมส่งเสริมบทบาทและความสำคัญของพ่อ แม่ ผู้ปกครอง เพื่อช่วยสร้างความเข้มแข็งให้แก่สถาบันครอบครัว และชุมชน
2. ให้สถานศึกษาดำเนินการให้ความรู้และสร้างความตระหนักให้นักเรียน รู้จักคิดและเข้าใจในคุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ รู้จักเคารพและให้เกียรติเพื่อนมนุษย์ด้วยกันทุกระดับวัย สร้างค่านิยมและทัศนคติระหว่างเพศที่ถูกต้อง และมีความซาบซึ้งในคุณค่าของวัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของไทย รู้จักการวางตัวให้เหมาะสม ไม่มีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน
3. ให้สถานศึกษาสร้างความสำนึกและความเข้าใจแก่ ครู-อาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องสิทธิเด็กและหน้าที่ที่เด็กและเยาวชน ต้องปฏิบัติแนวทางการป้องกันแก้ไขและการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่ตกอยู่ในสภาวะยากลำบาก เนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร
4. ให้สถานศึกษาดำเนินการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ปกครองนักเรียน นักเรียน สถานศึกษา ชุมชน หน่วยงานภาครัฐ และองค์กรเอกชนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้อง เช่น สรรพวัตรนักเรียน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจในท้องที่ เพื่อประสานความร่วมมือในการป้องกันมิให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
5. ให้สถานศึกษาให้ความรู้ด้านเพศศึกษา โดยบูรณาการให้เหมาะสมกับเพศและวัย ให้ความรู้ในการระวังรักษาตนเอง การรู้จักหลีกเลี่ยงต่อสถานการณ์ที่ล่อแหลมหรือเป็น

อันตราย หรือเสี่ยงต่อการเกิดความเสียหายทางเพศ รวมทั้งการป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

6. ให้สถานศึกษาวิเคราะห์สภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องภายนอกโรงเรียน เพื่อพิจารณาแนวโน้มด้านโอกาสและอุปสรรคในการดำเนินการและการแก้ไขปัญหา กวดขันสอดส่อง นักเรียนที่หนีการเรียน หรือใช้เวลาหลังเลิกเรียนไปมั่วสุมในสถานเริงรมย์ หรือสถานที่ที่ไม่เหมาะสม ศึกษาสภาพแวดล้อมแล้วสอดส่องดูแลพื้นที่ในบริเวณสถานศึกษาที่เสี่ยงต่อการเกิดปัญหา มีมาตรการควบคุมและรักษาความปลอดภัย และจัดการไม่ให้มีจุดอับหรือเป็นพื้นที่ ล่อแหลมต่อการเกิดปัญหาเหตุอันตราย หรือไม่ปลอดภัย

7. ให้ครู – อาจารย์ถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี หลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรงปฏิบัติต่อนักเรียน โดยเข้าใจถึงปัญหาความต้องการและจิตวิทยาของเด็กและเยาวชนด้วยความมีเมตตาปรารถนาดี ความอดทน และความยุติธรรม

8. ให้สถานศึกษาลำรวจและจัดทำข้อมูลกลุ่มนักเรียน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยง เช่น นักเรียน ที่มีพฤติกรรมเที่ยวกลางคืน ดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ไม่มีผู้ปกครองดูแล หรือมีปัญหาทางครอบครัว กลุ่มนักเรียน ที่อยู่ในสภาพเสี่ยงหรือมีสภาพชีวิตที่ล่อแหลมต่อการเกิดปัญหามีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร เช่น มีบิดามารดาแยกกันอยู่ หรือพักร่วมกับบิดามารดาที่สมรสใหม่ บิดามารดาหรือผู้ปกครองประกอบอาชีพที่อาจทำให้เกิดความไม่มั่นคงให้เกิดความเสี่ยงหรือมีรายได้ต่ำ และข้อมูลนักเรียนที่อยู่หอพักหรือเช่าที่พักอยู่ตามลำพัง โดยให้มีมาตรการในการเฝ้าระวัง และให้ความช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มเหล่านี้โดยใกล้ชิด

9. ให้สถานศึกษาควบคุมดูแลการจัดกิจกรรมของนักเรียน ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษาให้อยู่ในกรอบของความถูกต้องเหมาะสม และปลอดภัย

10. ให้สถานศึกษาจัดทำระบบและกลไกในการช่วยเหลือดูแลนักเรียน ที่ตกอยู่ในภาวะยากลำบาก หรือตกอยู่ในความเสี่ยงอย่างใกล้ชิด โดยการรู้จักนักเรียนเป็นรายบุคคล คัดกรองนักเรียนเพื่อจำแนกกลุ่มเสี่ยงและกลุ่มที่มีปัญหา ส่งเสริมกิจกรรมโฮมรูม หรือประชุมชี้แจงทำความเข้าใจกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองนักเรียนที่ประสบปัญหา ส่งเสริมกิจกรรมแก้ไขปัญหา และคลี่คลายปัญหาร่วมกัน

11. ในกรณีที่นักเรียน ถูกกระทำละเมิดหรืออยู่ภาวะยากลำบากจากสาเหตุการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ให้สถานศึกษาให้ความช่วยเหลือเบื้องต้น โดยศึกษาปัญหาหรือสาเหตุและให้คำปรึกษา ดูแลรักษาสุขภาพร่างกายและจิตใจ ประสานงานกับบิดามารดา หรือ

ผู้ปกครอง และจัดส่งสถานพยาบาล สถานที่พักฟื้น หรือสถานที่ปลอดภัย เพื่อให้การบำบัด เยียวยา โดยจัดให้มีระบบส่งต่อภายในและภายนอกสถานศึกษา

12. มิให้ถือว่านักเรียน ที่ประสบปัญหาจากการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเป็น ผู้กระทำผิดที่ต้องลงโทษ โดยต้องไม่ผลักดันออกจากสถานศึกษา แต่ต้องถือว่าเป็นผู้ที่สถานศึกษาต้องเข้ามาให้ความช่วยเหลือ หากมีความจำเป็นต้องพักการเรียนชั่วคราว เนื่องจากผลที่เกิดขึ้น ให้สถานศึกษาประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็กและครอบครัวประจำจังหวัด หน่วยงานต้นสังกัด หรือสถานสงเคราะห์ เพื่อส่งนักเรียน ที่ประสบปัญหาเข้ารับการบำบัดรักษาและฟื้นฟู เมื่อสภาพร่างกายและจิตใจกลับคืนสู่สภาพปกติและมีความพร้อมแล้ว ให้รับนักเรียนรายดังกล่าวกลับเข้าเรียนในสถานศึกษาตามเดิม (กรมสามัญศึกษา. 2545 : 5 - 7)

สิริกร มณีรินทร์ (2545 :ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้ให้หลักประกันพื้นฐานเพื่อเด็กไทยในสถานศึกษา 9 ประการ คือ

1. เด็กต้องอยู่ในโรงเรียนอย่างปลอดภัย ไม่ถูกแสวงหาประโยชน์ หรือละเมิดทางร่างกาย ทางเพศ และทางจิตใจ
2. เด็กต้องได้รับการบริการด้านโภชนาการ สาธารณสุขมูลฐาน มีครูดูแลรักษาความปลอดภัยในชีวิตและร่างกายตลอดเวลาที่อยู่ในโรงเรียน และมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม
3. เด็กต้องได้รับการปกป้องและบำบัดรักษาพ้นจากภัยยาเสพติดอบายมุขทั้งปวง และผลกระทบอันเกิดจากสภาพสังคมภายนอก
4. เด็กต้องไม่ถูกล่วงโทษ โดยทารุณแก่ร่างกาย จิตใจ และกระทำโดยประจาน หรือด้วยวิธีการที่ไม่เหมาะสม
5. เด็กต้องไม่ถูกให้ออกจากสถานศึกษา เว้นแต่ได้จัดหาที่เรียนซึ่งเหมาะสมไว้รองรับ
6. เด็กต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอภาคและเป็นธรรม โดยไม่มีข้อจำกัดทางเชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางร่างกาย สติปัญญา สถานะทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และศาสนา
7. เด็กต้องได้รับสิทธิในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การแสดงออกทางวิชาการ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสถานศึกษา ซึ่งไม่ขัดต่อระเบียบกฎหมายและศีลธรรมอันดี

8. เด็กต้องได้รับการพัฒนาทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคมอย่างเต็มศักยภาพ ไม่ว่าจะเป็เด็กปกติ พิการ หรือด้อยโอกาส เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และพึ่งพาตนเองได้

9. เด็กต้องได้รับการศึกษาอบรมให้มีคุณธรรม จริยธรรม โดยครูผู้สอนให้วิชาความรู้อย่างเต็มความสามารถ ไม่ปิดบัง เป็นต้นแบบคุณธรรม และเป็นตัวอย่างที่ดีต่อศิษย์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

ประดิษฐ์ สำราญพัฒน์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น พบว่า การดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการดำเนินการในโรงเรียนที่มีขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ พบว่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ส่วนปัญหาในการดำเนินการป้องกันและแก้ปัญหายาเสพติดของนักเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า โรงเรียนมีปัญหาค่าดำเนินการอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่แล้ว พบว่า โรงเรียนขนาดเล็กและโรงเรียนขนาดกลางมีปัญหาในการดำเนินการแตกต่างจากโรงเรียนขนาดใหญ่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ส่วนโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางไม่แตกต่างกันทางสถิติ

จรรยา ดวงแก้ว (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความรู้ ทศนคติ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร พบว่า

1. โดยส่วนรวมแล้วความรู้เรื่องเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับปานกลาง
2. โดยส่วนรวมแล้วทศนคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นเชิงบวก
3. โดยส่วนรวมแล้วพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับเสี่ยงน้อยที่สุด

4. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (ได้แก่ การดื่มสุรา การเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจับมือถือแขน และการกอดจูบ) มีความสัมพันธ์กับลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคม (เพศ อายุระดับชั้น และค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จุฬารัตน์ หัวหาญ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์ พบว่า ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีอายุเฉลี่ย 17.3 ปี รายได้เฉลี่ย 1,000 บาทต่อเดือน สถานภาพสมรสของบิดามารดา ส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน ร้อยละ 84.6 อาชีพของบิดาและมารดาเป็นเกษตรกร ร้อยละ 48.3 และร้อยละ 44.3 ตามลำดับที่พักในปัจจุบัน อยู่กับพ่อ-แม่ ร้อยละ 50.2 มีภูมิลำเนาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ร้อยละ 49.2 ส่วนใหญ่มีความรู้เรื่องเพศศึกษา การคุมกำเนิด และโรคเอดส์ระดับปานกลาง จำนวนร้อยละ 67.1 ร้อยละ 62.2 และร้อยละ 71.0 ตามลำดับ และมีทัศนคติเป็นกลางต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 66.6 โดยที่เคยดื่มสุราร้อยละ 73.7 เคยสูบบุหรี่ร้อยละ 44.7 เคยดูวีดีโอ/โทรทัศน์ภาพยนตร์ที่ปลุกอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 92.2 เคยอ่านหนังสือที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ร้อยละ 91.0 เคยไปเที่ยวคลับ บาร์ หรือสถานเริงรมย์อื่น ๆ ร้อยละ 51.4 เคยไปเที่ยวสถานอบ อบ นวด ร้อยละ 4.6 แหล่งความรู้เรื่องเพศส่วนใหญ่ได้จากเพื่อน ร้อยละ 25.8 โดยมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับคูรัก และ/หรือ กับหญิงบริการทางเพศ ร้อยละ 40.1 และร้อยละ 21.7 ตามลำดับ

ในด้านพฤติกรรมทางเพศ พบว่า เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 25.8 เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองร้อยละ 32.7 อายุต่ำสุดในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 8 ปี สูงที่สุด 19 ปี อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกโดยเฉลี่ยเท่ากับ 16.1 ปี คู่เพศสัมพันธ์ครั้งแรกส่วนใหญ่คือเพื่อนหญิง ร้อยละ 559.8 เคยใช้การคุมกำเนิดบ้างเป็นครั้งคราวร้อยละ 55.4 และเหตุผลที่ไม่ใช้เพราะคิดว่าเป็นช่วงที่ปลอดภัยร้อยละ 43.8 วิธีคุมกำเนิดที่ใช้ คือ ถุงยางอนามัยร้อยละ 79.2 เคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ร้อยละ 3.6 ระยะเวลาระหว่างเพศสัมพันธ์ครั้ง

แรกและครั้งที่สองอยู่ในช่วง 1 เดือน ร้อยละ 13.4 น้อยที่สุด 1 วัน และนานที่สุด 4 ปี เพศสัมพันธ์ครั้งสุดท้ายที่ผ่านมาส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 1-2 เดือน ร้อยละ 13.4 เร็วที่สุด 1 วัน และมากที่สุด 2 ปี โดยร้อยละ 43.7 มีเพศสัมพันธ์ในช่วง 1 เดือนก่อนการตอบแบบสอบถาม

อุษณีย์ ลักษณะอร (2539 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อการป้องกันโรคร่วมกับกระบวนการกลุ่มในการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดลำปาง พบว่า ภายหลังจากทดลองกลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลง การประเมินอันตราย ซึ่งประกอบด้วย การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์และการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรค การประเมินการเผชิญปัญหาซึ่งประกอบด้วย ความคาดหวังในความสามารถของตน ความคาดหวังในประสิทธิผลพฤติกรรมป้องกัน และพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ถูกต้องมากกว่าก่อนการทดลอง และมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ การรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเกิดโรค ความคาดหวังในความสามารถของตน ความคาดหวังในประสิทธิผลของพฤติกรรมป้องกันไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ รายได้ที่พักอาศัย ความสัมพันธ์กับบิดา ความสัมพันธ์กับมารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ การมีคนรัก ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับคนรัก มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กองพล สารราษฎร์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง บทบาทของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มีต่อการป้องกันและการแก้ปัญหาการระบาดของสารเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัย

1. ผลการสำรวจของเจ้าหน้าที่ตำรวจ พบว่า ผู้ที่ติดหรือเสพยาเสพติดในโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลาย เป็นนักเรียนชาย สาเหตุจากการอยากลอง เพื่อนชวนและปัญหาทางครอบครัว สารเสพติดที่นักเรียนและบุคคลภายนอกนำเข้ามา คือ ยาบ้า บุหรี่ สารระเหย และเหล้าเปียร์ เมื่อทางเจ้าหน้าที่จับได้ก็จะถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย กิจกรรมต่าง ๆ ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจัดขึ้นเพื่อรณรงค์ในการต่อต้านป้องกันและปราบปรามนั้น ได้แก่ การประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ข่าวสาร และอบรมนักเรียนในโรงเรียนให้ทราบถึงโทษภัยและอันตรายจากสารเสพติด

2. ผลการสำรวจของบุคลากรในโรงเรียน พบว่า ผู้ที่ติดสารเสพติดในโรงเรียน ส่วนมากเป็นนักเรียนชายทุกโรงเรียนทั้งมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายมีปัญหาเรื่องการระบาดของสารเสพติด ลักษณะของปัญหาที่มีปัญหาน้อยแต่มีแนวโน้มที่ลดลง และมีแนวโน้มลดลง สารเสพติดที่ระบาดเข้าในโรงเรียน คือ ยาบ้า กัญชา บุหรี่ สารระเหย และเหล้าเปียร์ ตามลำดับ แหล่งมั่วสุ่ม ในการเสพสารเสพติดส่วนมากเป็นห้องน้ำ ห้องส้วม ตามร่วมไม้ และบริเวณชายป่านอกรั้วโรงเรียน

3. สภาพปัจจุบันและปัญหาในการดำเนินงานเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไข ปัญหาการระบาดของสารเสพติดของเจ้าหน้าที่ตำรวจ โดยภาพรวมแล้วการดำเนินงานด้าน สารเสพติดอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาในการดำเนินงานเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไข ปัญหาสารเสพติดก็อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน

4. แนวปฏิบัติและการดำเนินงานในสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับการระบาด และการ ป้องกันสารเสพติดของบุคลากรในโรงเรียน โดยภาพรวมแล้วการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เช่น การปฏิบัติตามนโยบายของกระทรวง ทบวง กรม รวมทั้งการจัดทำแผนป้องกันการระบาดของ สารเสพติดทุกปีการศึกษา และการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด เช่น การจัดทำป้ายนิเทศ การอบรม การประชุม เป็นต้น

5. ปัญหาในการปฏิบัติและการดำเนินงานเกี่ยวกับการป้องกันการระบาดของสารเสพติดในโรงเรียน โดยภาพรวมแล้วมีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง แต่การปฏิบัติที่มีปัญหา มากนั้น คือ ขาดการวางแผนที่ดี นักเรียนไม่ใส่ใจต่อกิจกรรมรณรงค์ต่อต้านสารเสพติด อาจารย์ฝ่ายปกครองไม่สนใจหรือให้ความสำคัญน้อยไป หรือหย่อนยานในการควบคุม พฤติกรรมของนักเรียนให้อยู่ในกฎระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียน เป็นต้น

ชัยพร อนุอัน (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อ พฤติกรรมการติดสารเสพติดของเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ปัจจัยที่มีผลต่อการติดสารเสพติด ได้แก่ ปัจจัยภูมิหลัง (ด้านเพศ อายุ บุคคลที่เยาวชนอาศัยอยู่ด้วย สถานภาพการสมรสของบิดามารดา อาชีพบิดา อาชีพมารดา สถานภาพทางการเงินของครอบครัว การมีรายได้ของเยาวชน การมีเพื่อนที่ติดสารเสพติด)
2. ชนิดของสารเสพติดที่เยาวชนในกรุงเทพมหานครติดสูงสุด คือ บุหรี่ รองลงมา คือ เฮโรอีน และสุรา

ปัจจัยที่มีผลต่อการติดบุหรี่ที่สำคัญ คือ ภูมิหลัง ความรู้สึกผูกพันกับเพื่อน ความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดา ความรู้สึกผูกพันกับโรงเรียน ความยึดมั่นต่อการกระทำที่สังคมยอมรับ ความเชื่อในบรรทัดฐานและค่านิยม ทักษะการมีต่อสารเสพติด

ปัจจัยที่มีผลต่อการติดเฮโรอีน คือ ภูมิหลัง ความรู้สึกผูกพันกับโรงเรียน ความยึดมั่นต่อการกระทำที่สังคมยอมรับ ทักษะการมีต่อสารเสพติด

ปัจจัยที่มีผลต่อการติดสุรา คือ ภูมิหลัง ความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดา ความรู้สึกผูกพันกับโรงเรียน ความยึดมั่นต่อการกระทำที่สังคมยอมรับ ความเชื่อมั่นในบรรทัดฐานและค่านิยม ทักษะการมีต่อสารเสพติด

ปัจจัยต่าง ๆ ที่นำมาศึกษาทุกตัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการติดสารเสพติดของเยาวชนจึงมีข้อเสนอแนะว่าผู้ที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวและเยาวชนจะต้องส่งเสริมเยาวชนให้มีความรู้สึกผูกพันกับครอบครัวกับโรงเรียน ประพฤติตนตามบรรทัดฐานและค่านิยมของสังคม และมีความยึดมั่นต่อการกระทำที่สังคมยอมรับการประชาสัมพันธ์รณรงค์เรื่องยาเสพติดให้รณรงค์ในเรื่องโทษพิษภัยของบุหรี่เป็นหลัก ส่วนในเรื่องการจับกุมผู้กระทำความผิดตามกฎหมายยาเสพติด ควรประกาศให้ประชาชนทราบถึงอัตราโทษที่ผู้กระทำความผิดจะได้รับตามกฎหมายจะดีกว่าประชาสัมพันธ์ให้ทราบถึงราคาประมาณของยาเสพติดที่จับกุมได้

ชุตินา ศรีแก้วนวล (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของนักศึกษาผู้ใหญ่ในเขตมีนบุรี พบว่า ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานส่วนมากอยู่ในระดับปานกลาง การเปรียบเทียบทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานตามตัวแปรต่าง ๆ พบว่า

1. วัยผู้ใหญ่มีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่แตกต่างกับวัยรุ่น
2. เพศชายมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานสูงกว่าหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. บุคคลที่มีการยอมรับในระเบียบประเพณีและวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศสูงมีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานต่ำกว่าบุคคลที่มีการยอมรับในระเบียบประเพณีและวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศปานกลาง และต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 บุคคลที่มีการยอมรับในระเบียบประเพณีและวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเพศปานกลาง มีทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์

ก่อนการแต่งงานต่ำกว่าบุคคลที่มีการยอมรับในระเบียบประเพณีและวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับเรื่อง
ความมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศต่าง ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทิชากร กันนะ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแนวทางการป้องกันยาเสพติด
ในโรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 6 พบว่า ยาเสพติดที่พบมากในโรงเรียน คือ บุหรี่
สำหรับการดำเนินกิจกรรมป้องกันยาเสพติดนั้น ดำเนินการในรูปของคณะกรรมการ ประกอบด้วย
ด้วย ผู้บริหาร ครู-อาจารย์ มีสมาคมผู้ปกครองนักเรียน และกรรมการศึกษาโรงเรียน
กิจกรรมป้องกันยาเสพติดที่จัดมาก คือ เชิญวิทยากรมาให้ความรู้ และจัดทำป้ายนิเทศ
แนวทางในการดำเนินการป้องกันนั้นยังคงให้มีคณะกรรมการอันประกอบด้วยบุคคลหลายฝ่าย
สำหรับกิจกรรมป้องกันยาเสพติดนั้น ควรให้มีการสอดแทรกในทุกวิชา เชิญวิทยากรมา
บรรยาย จัดสภาพแวดล้อมที่สะอาด รมรื่น เอื้อต่อการป้องกันยาเสพติด ครู-อาจารย์ทุกคน
ต้องช่วยสอดส่องพฤติกรรมของนักเรียนจัดกิจกรรมพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และส่งเสริม
นันทนาการ

ธนาตล เหมพัฒน์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการติด
ยาเสพติดของวัยรุ่นหญิงในจังหวัดอ่างทอง พบว่า ปัจจัยที่มีผลให้วัยรุ่นหญิงในจังหวัดอ่างทอง
ส่วนใหญ่เสพและติดยาเสพติด คือ การคบเพื่อน ความต้องการมีประสิทธิภาพในการทำงาน
การขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด และสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัย และส่วนใหญ่
จะเริ่มใช้ยาเสพติดเมื่อมีอายุระหว่าง 13 - 15 ปี โดยมีเพื่อนเป็นผู้ชักชวนให้เสพ สิ่งเสพติดที่
มากที่สุด คือ สุรา และยาบ้า ตามลำดับ

นงคราญ ณรงค์ศักดิ์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการดำเนินงานป้องกัน
ยาเสพติดของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเชียงใหม่
สรุปสภาพการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียน ส่วนใหญ่มีการสำรวจเกี่ยวกับการใช้
ยาเสพติดของนักเรียน พบว่า มีการใช้บุหรี่มากที่สุด รองลงมาคือ แอมเฟตามีน สารระเหย
สุรา สาเหตุการแพร่ระบาดนักเรียนเกินครึ่งนำมาเสพในโรงเรียน โดยเฉพาะในห้องส้วมมีการ
มั่วสุมมากที่สุด มีการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดโดยการสอดแทรกความรู้และวิธีป้องกัน
ยาเสพติดในการเรียนการสอน มีการจัดป้ายประกาศข่าวสารเกี่ยวกับการป้องกันและปราบ
ปรามยาเสพติด มีการพัฒนาความรู้พื้นฐาน การป้องกันยาเสพติดให้แก่บุคคล แขนงนำ
นักเรียน มีการดำเนินการตามนโยบายปฏิบัติการศึกษาด้วย การพัฒนาสภาพแวดล้อม และ

โครงการให้เหมาะสมกับการเรียนรู้และพัฒนาการ มีการจัดกิจกรรมพัฒนาการแก่นักเรียนมี การดำเนินการป้องกันยาเสพติดร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ มีการนิเทศ ติดตามผล และส่วนใหญ่ เมื่อพบนักเรียนใช้ยาเสพติด จะใช้วิธีการตักเตือน ตลอดจนมีการจัดรณรงค์ป้องกันยาเสพติด ในโรงเรียน สำหรับปัญหาการดำเนินงานป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนที่พบ คือ ความเหมาะสม ของสื่อในการให้ความรู้ การผลิตสื่อการเรียนการสอนสื่อเผยแพร่เพื่อการรณรงค์ที่ได้มาตรฐาน และมีคุณภาพ การดูแลสถานที่ ลับตาที่เอื้อต่อการเสพยาเสพติด งบประมาณในการดำเนินงานและการวิเคราะห์หาสาเหตุที่ทำให้เด็กติดยาเสพติด

นิภารัตน์ จำสมบุญ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความรู้และพฤติกรรม เสี่ยงต่อยาเสพติดมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า ส่วนใหญ่หรือ เกือบทั้งหมดของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้ ความเข้าใจในอันตราย และพิษภัยของ ยาเสพติดที่มีต่อสุขภาพเป็นอย่างดี รวมทั้งทราบถึงพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเป็น อย่างดีด้วยเช่นกัน และจากแนวโน้มของข้อมูลนี้ชี้แนะให้เห็นว่าความรู้ในเรื่องยาเสพติด และ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดไม่ว่าทางตรง หรือทางอ้อมของนักเรียนกลุ่มนี้จะได้มาจาก ครอบครัว โรงเรียน และสื่อประเภทต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ เป็นต้น ผลจากการวิเคราะห์การจำแนกพบเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มตัวแปรอิสระ และ ตัวแปรตาม ปรากฏว่าเพศ การศึกษาของมารดา รายได้ของนักเรียน และลักษณะของชุมชน เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อทำให้เกิดความแตกต่างในระดับความรู้เรื่องยาเสพติดของนักเรียน ในขณะที่ปัจจัยในเรื่องเพศ อายุ การศึกษาของมารดา รายได้ครอบครัว กลุ่มเพื่อน อาชีพ บิดาและลักษณะการพักอาศัยที่มีต่อความแตกต่างในพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียน

ประภาวดี ธาณีนานนท์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการรับข่าวสาร การจดจำสาร และการเลียนแบบพฤติกรรมต่อต้านยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโครงการป้องกันยาเสพติดจังหวัดชัยนาท ในเขตกรุงเทพมหานคร นักเรียนจำนวน 450 คน พบว่า การเปิดรับข่าวสาร การจดจำสาร และการเลียนแบบพฤติกรรมต่อต้านยาเสพติด ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ลักษณะทาง ประชากร เศรษฐกิจ และสังคม มีความสัมพันธ์กับการจดจำสารและการเลียนแบบพฤติกรรม ต่อต้านยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เยาวภา ผลกันหา (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการรับรู้อันตรายและสถานการณ์การใช้ยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตเทศบาล จังหวัดลำปาง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อันตรายของยาบ้าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 58.2 ระดับปานกลาง ร้อยละ 38.4 ระดับน้อย ร้อยละ 3.4 ส่วนการรับรู้สถานการณ์การใช้ยาบ้าในโรงเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เคยเห็นบุคคลเสพยาบ้า ซึ่งเป็นเพื่อนในโรงเรียน ร้อยละ 14.2 เพื่อนนอกโรงเรียน 22.4 เคยเห็นการแจกจ่ายยาบ้าในโรงเรียน ร้อยละ 9.7 และเคยเห็นอาการของผู้เสพยาบ้า ร้อยละ 14.8 ทราบว่า มีการซื้อขายยาบ้าในโรงเรียน ร้อยละ 40.9 และมีความเห็นว่าสถานการณ์การใช้ยาบ้าในโรงเรียนลดลง ร้อยละ 32.1 การทดสอบสัมพันธภาพพบว่า จำนวนแหล่งที่ได้รับข้อมูลข่าวสารเกรตเจ็ลีย์ และเขตที่ตั้ง ที่พักอาศัย มีความสัมพันธ์กับระดับการรับรู้อันตรายของยาบ้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .01$) การได้รับข้อมูลข่าวสารบ่อยที่สุดจากบุคคลต่าง ๆ และเพศ มีความสัมพันธ์กับระดับการรับรู้อันตรายของยาบ้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) โดยมีแนวโน้มว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับข้อมูลข่าวสารมากแหล่งมีเกรตเจ็ลีย์สูง มีที่พักอาศัยอยู่ในเขตเทศบาล ได้รับข้อมูลข่าวสารน้อยแหล่ง มีเกรตเจ็ลีย์ต่ำ มีที่พักอาศัยในเขตอื่น ๆ ได้รับข้อมูลข่าวสารบ่อยที่สุดจากบุคคลอื่น และเป็นเพศชาย ส่วนระดับการศึกษา และอาชีพของบิดา มารดาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับการรับรู้อันตราย

รัฐพล อินทวิชัย (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพชีวิตของผู้เสพยาบ้าและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรมการเสพยาบ้า พบว่า

1. สภาพชีวิตของผู้เสพยาบ้า กลุ่มตัวอย่างมีอายุระหว่าง 14 - 38 ปี การศึกษาตั้งแต่ ป. 4 จนถึงระดับปริญญาตรี อาชีพที่พบมีทั้งนักเรียน ทำงานกลางคืน ขับรถบรรทุก ใช้แรงงานรับจ้างทั่วไปเป็นพนักงานบริษัท และโรงงานทำกิจการส่วนตัวและว่างงาน ส่วนใหญ่เป็นโสด มีรายได้และฐานะครอบครัวที่แตกต่างทั้งดี ปานกลาง และยากจนครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างมีพ่อแม่ย่ำแย่หรือพ่อแม่เสียชีวิต ส่วนใหญ่ไม่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับพ่อแม่และพี่น้องหรือบุคคลที่อาศัยอยู่ร่วมสี่สารในครอบครัวส่วนใหญ่เป็นแบบปล่อยอยู่อาศัยทั้งที่มีขอบเขตและสัดส่วนชัดเจนและแบบไม่มีขอบเขตและสัดส่วนที่ชัดเจน เช่น สลัม แฟลต ชุมชนแออัด การรับประทานอาหาร สมาชิกในครอบครัวส่วนใหญ่ต่างคนต่างกินก่อนเสพยาบ้า สุขภาพโดยรวมปกติ หลังจากเสพยาแล้วเริ่มมีอาการเจ็บป่วยมากขึ้น ส่วนใหญ่คิดว่าตนเองปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับพอสมควรกิจวัตรประจำวันพบว่าก่อนเสพยาบ้ามีเวลาส่วนใหญ่อยู่ที่ 1. การเรียน 2. การทำงานช่วยกลางคืน 3. การขับขี่เดดดิททาง 4. การ

ไปทำงานเข้าเย็นกลับและกลุ่มว่างงานไม่แน่นอนกิจกรรมที่เปลี่ยนแปลงหลังเสพยา คือ การพักผ่อน การรับประทานอาหาร การเปิดรับสื่อมวลชน พบว่า โทรทัศน์คือสื่อมวลชนที่เปิดรับมากที่สุด รองลงมาคือหนังสือพิมพ์และวิทยุตามลำดับ ก่อนเสพยาโดยรวมมีความพึงพอใจกับชีวิตของตนหลังเสพยาจนติดแล้วทำให้เสียใจกับพฤติกรรมของตนที่ก่อความเดือดร้อนทำให้พ่อแม่เสียใจ ผิดหวัง และเสียอนาคตเป้าหมายในชีวิตและการพัฒนาตนเอง โดยรวมมีความหวังและใฝ่ฝันแต่ไม่มีการพัฒนาตนเองให้ความหวังเป็นจริง ส่วนหนึ่งของอุปสรรคคือ ยาบ้า

2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเกิดพฤติกรรมการเสพยาบ้า ปัจจัยนำ ได้แก่ สภาพปัญหาครอบครัว ความเข้าใจ และความรู้สึกนึกคิดที่ผิดและการมีความรู้เกี่ยวกับยาบ่าน้อย ปัจจัยเอื้ออำนวย ได้แก่ สภาพการณ์ที่อยู่ใกล้กับยาบ้า การเข้าไปเกี่ยวข้องกับผู้ใช้เสพยาผู้ชาย ผู้ผลิตยาบ้า และการขาดความเชื่อถือศรัทธาต่อขบวนการปราบปรามยาบ้า ปัจจัยเสริมแรง ได้แก่ ปัจจัยเสริมแรงงานทั้งสื่อมวลชน และสื่อเฉพาะกิจ โดยมีทั้งแรงเสริมด้านบวกและลบ

3. พฤติกรรมการเสพยาบ้า ส่วนใหญ่เริ่มใช้ยาบ้าเมื่ออายุต่ำกว่า 18 ปี และเคยใช้ยาเสพติดชนิดอื่น ๆ มาก่อน ได้แก่ บุหรี่ สารระเหย กัญชา และเฮโรอีน จุดเริ่มต้นและการรู้จักกับยาบ้าแบ่งเป็นจากภายในบ้าน ชุมชน โรงเรียน และที่ทำงาน ทั้งนี้โดยอาศัยการเรียนรู้จากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า การซื้อขายและที่มาของยาบ้ามาจาก 3 แหล่ง คือ จากเพื่อน ผู้ขายรายย่อย และผู้ขายรายใหญ่ วิธีการเสพยาพบได้ 4 วิธี คือ การดูดควันระเหย พบมากที่สุด สูบ กิน และฉีด ปริมาณและความถี่ขึ้นกับวิธีการเสพยาสถานที่เสพยาพยายามหาที่ปกปิดมิดชิดมากที่สุด การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังเสพยาติดยาบ้าได้แก่ การเปลี่ยนแปลงด้านสุขภาพร่างกาย ด้านพฤติกรรมสังคม ด้านนิสัย อารมณ์ และความประพฤติ และด้านจิตประสาท ทั้งนี้ จะมากขึ้นกับปริมาณและระยะเวลาที่เสพยาบ้าผ่านมา

วิศิรา เพียงสุข (2540 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเสพยาบ้าของเยาวชน : ศึกษาเปรียบเทียบเยาวชนในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนบ้านอุเบกขา , บ้านปราณี และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ตัวแปรทั้ง 6 ตัวแปร คือ การมีเพื่อนสนิทที่เสพยาบ้า ทักษะคิดต่อการเสพยาบ้า การเห็นคุณค่าในตนเอง ความก้าวร้าว การควบคุมตนเอง และความสัมพันธ์กับมารดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเสพยาบ้า และสามารถจำแนกเยาวชนที่มีพฤติกรรมการเสพยาบ้า และไม่เสพยาบ้าได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001 โดยการมีเพื่อนสนิทที่เสพยาบ้า และความ

ก้าวร้าว มีความสัมพันธ์ทางด้านการบวกกับพฤติกรรมการเสพยาบ้า ส่วนทัศนคติต่อการเสพยาบ้า การเห็นคุณค่าในตนเอง การควบคุมตนเอง และความสัมพันธ์กับมารดา มีความสัมพันธ์ทางด้านลบกับพฤติกรรมการเสพยาบ้า และจากตัวแปรทั้ง 6 ตัว มีตัวแปรที่มีอิทธิพลสำคัญต่อการจำแนกกลุ่มที่มีพฤติกรรมการเสพยาบ้า และไม่เสพยาบ้า 4 ตัวแปร ได้แก่ การมีเพื่อนสนิทที่เสพยาบ้า การเห็นคุณค่าในตนเอง และความก้าวร้าว

กาญจนา ปฎิยุทธ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและอำนาจแห่งตน ในการควบคุมทางสุขภาพที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่น ในจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ความเชื่ออำนาจควบคุมภายในทางสุขภาพ และค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพทางเพศที่เป็นเสรีนิยมในระดับปานกลาง เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร พบว่า ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เป็นเสรีนิยมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนความเชื่ออำนาจควบคุมทางสุขภาพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงอย่างไม่มีนัยสำคัญ ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์พฤติกรรมเสี่ยงได้แก่ ค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศที่เป็นเสรีนิยม แต่สามารถอธิบายเป็นผันแปรของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคได้ร้อยละ 4.0 เท่านั้น ดังนั้น คงจะมีอีกหลายปัจจัยที่จะสามารถทำนายพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ได้มากกว่านี้

ขวัญชนก ศิริวัฒน์กาญจน์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษาออกโรงเรียน จังหวัดอุดรธานี พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยร่วมเพศร้อยละ 25.4 อายุเฉลี่ยของการร่วมเพศครั้งแรก คือ 17.27 ปี คู่ร่วมเพศส่วนใหญ่เป็นคู่อริก จำนวนคู่ร่วมเพศ 1 - 2 คน ความถี่ของการร่วมเพศเป็นครั้งคราว (1 - 2 ครั้งต่อเดือน) และยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยร่วมเพศร้อยละ 29.1 เคยตั้งครภร์ ซึ่งในกลุ่มตั้งครภร์ร้อยละ 65.5 เคยทำแท้ง สำหรับการคุมกำเนิดส่วนใหญ่ใช้เป็นบางครั้ง เหตุผลที่ไม่ใช้เพราะคิดว่าเป็นช่วงที่ปลอดภัยไม่ทำที่ตั้งครภร์ วิธีการคุมกำเนิดที่ใช้เป็นส่วนใหญ่ใช้ คือ ถุงยางอนามัยซึ่งใช้เป็นบางครั้ง จึงพบว่า ร้อยละ 25.5 ของกลุ่มตัวอย่างที่เคยร่วมเพศเคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สำหรับการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองพบว่าร้อยละ 31.2 เคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง โดยความถี่

ของการกระทำนาน ๆ ครั้ง (น้อยกว่าเดือนละครั้ง) สำหรับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการร่วมเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ อายุ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ทักษะคิดต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ที่พักอาศัย ความมีอิสระในการออกจากที่พักอาศัย การมีคู่วัย การดื่มสุรา การใช้สื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ การมีเพื่อนสนิทที่เคยร่วมเพศ สถานภาพสมรสของบิดามารดา และการปรึกษาปัญหาครอบครัว

จิรพันธ์ ไตรทิพจรัส (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง โครงสร้างทางสังคมของโรงเรียนกับการแพร่ระบาดของยาบ้า ศึกษากรณีโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในจังหวัดใกล้กรุงเทพมหานคร พบว่า โครงสร้างทางสังคมซึ่งในที่นี้หมายถึง การจัดระเบียบทางสังคม คือ การจัดระเบียบบรรทัดฐาน และการจัดระเบียบความแตกต่างของโรงเรียนมีผลต่อระบบความสัมพันธ์ระหว่างเกี่ยวข้องทุกฝ่ายในโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับครู เป็นระบบความสัมพันธ์แนวดิ่งเป็นแบบสั่งการครูทำงานเฉพาะหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เพิกเฉยต่อปัญหา ยาบ้าและปัญหาอื่น ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ครูมีอำนาจเผด็จการเบ็ดเสร็จ โดยปราศจากการตรวจสอบ การควบคุมทางสังคมที่ครูมีต่อนักเรียนเป็นการควบคุมบังคับจากภายนอก ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับครูเป็นระบบความสัมพันธ์แนวราบระหว่างครูในหมวดวิชาหรืองานเดียวกันเป็นส่วนใหญ่ ครูทำหน้าที่เฉพาะอย่าง

สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน มี 5 ลักษณะ คือ ความสัมพันธ์แบบยอมรับผู้ที่ฝ่าฝืนระเบียบของโรงเรียนได้ แบบยอมรับและเกรงกลัวกันแบบกลุ่มมาเพี้ย และแบบเอื้ออาทรกันในกลุ่ม ในขณะที่นักเรียนถูกกระทำจากการจัดระเบียบทางสังคม และมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนนักเรียน มีการทำทนายระเบียบ ยอมรับการฝ่าฝืนระเบียบ มีการต่อรองหลบครูไปมีว่ตามห้องน้ำและมุมปลอด ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลดังกล่าวมีผลต่อระยะห่างทางสังคมระหว่างครูกับนักเรียน ครูไม่เอาใจใส่ไม่ใกล้ชิด ขาดความรักและความเอื้ออาทรต่อนักเรียน ขาดการควบคุมจากภายในการควบคุมบังคับจากภายนอกไม่ได้ผลมีผลให้นักเรียนบางคนได้ยาบ้ามาใช้เข้าไปติดยาบ้า และนำมาแพร่ระบาดใน โรงเรียน

จตุมา เพชรรัตน์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปิดรับหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาทางเพศของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครกับทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์ พบว่า

1. จากการวิเคราะห์การเปิดรับหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาทางเพศของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กวัยรุ่นที่เป็นกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่จะเคยอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นประเภทนี้ ทั้งนี้ ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างจะมีความถนัดในการอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเหล่านี้คือแล้วแต่โอกาสและสถานที่ใดก็ตามที่ได้อ่านได้หมด และมีความชอบที่จะอ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นดังกล่าว

2. จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อการ์ตูนญี่ปุ่นประเภทนี้กับทัศนคติต่อเพศสัมพันธ์ของเด็กวัยรุ่น พบว่า เพศต่างกันที่อ่านหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันกับทัศนคติด้านเพศศึกษาทั่วไป แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติด้านการใช้ชีวิตคู่ของผู้หญิงและผู้ชาย ด้านพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศ และสื่อมวลชนที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ อีกทั้งประเภทของโรงเรียนที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องเพศศึกษาทั่วไป และการใช้ชีวิตคู่ของผู้หญิงและผู้ชาย แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศและสื่อมวลชนที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ นอกจากนี้อายุของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องเพศศึกษาทั่วไป และด้านการใช้ชีวิตคู่ของผู้หญิงและผู้ชาย แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศและสื่อมวลชนที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ และนักเรียนที่เคยอ่านและไม่เคยอ่านหนังสือการ์ตูนไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแสดงออกทางเพศ แต่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องเพศศึกษาทั่วไป การใช้ชีวิตคู่ของผู้หญิงและผู้ชายและสื่อมวลชนที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ ส่วนโรงเรียนแต่ละแห่งมีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องเพศศึกษาทั่วไป การใช้ชีวิตคู่ของผู้หญิงและผู้ชายแต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกทางเพศและสื่อมวลชนที่นำเสนอเรื่องราวทางเพศ อีกทั้งโรงเรียนประเภทสหศึกษา โรงเรียนชายล้วนและโรงเรียนหญิงล้วนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติด้านการใช้ชีวิตคู่ของผู้หญิงและผู้ชายแต่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในเรื่องเพศศึกษาทั่วไป

ชลลดา สมุทพรพงษ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง อิทธิพลของการสื่อสารในการป้องกันยาเสพติดของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

1. ปริมาณการเปิดรับข่าวสารของนักเรียนอาชีวศึกษา มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการป้องกันยาเสพติด ส่วนปริมาณการเปิดรับข่าวสารไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติและทักษะการปฏิเสธในการป้องกันยาเสพติด

2. นักเรียนอาชีวศึกษาระดับ ปวช. และ ปวส. มีทัศนคติในการป้องกันยาเสพติดแตกต่างกัน ส่วนทักษะการปฏิเสธและการมีส่วนร่วมในการป้องกันยาเสพติดไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนอาชีวศึกษาในสถานศึกษารัฐบาลและเอกชน มีทักษะการปฏิเสธในการป้องกันยาเสพติดแตกต่างกัน ส่วนทัศนคติและการมีส่วนร่วมในการป้องกันยาเสพติดไม่แตกต่างกัน
4. ผู้ที่เลือกปรึกษาปัญหาเป็นคนแรก และงานที่มุ่งหวังมีความสัมพันธ์กับการเปิดรับข่าวสารในการป้องกันยาเสพติด แต่เป็นความสัมพันธ์ในเชิงลบ
5. เพศ สาขาวิชา ระดับการศึกษา รายได้ส่วนตัว สภาพครอบครัว และการใช้เวลาร่าง มีความสัมพันธ์กับทัศนคติในการป้องกันยาเสพติด
6. สภาพครอบครัวความสัมพันธ์ในครอบครัว การใช้เวลาร่าง และการศึกษาสูงสุดที่มุ่งหวัง มีความสัมพันธ์กับทักษะการปฏิเสธในการป้องกันยาเสพติด
7. เพศ และสาขาวิชา มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการป้องกันยาเสพติด ส่วนงานที่มุ่งหวังและผู้ que เลือกปรึกษาปัญหาคนแรกมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันยาเสพติด
8. เมื่อใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของทักษะการปฏิเสธได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การศึกษาสูงสุดที่มุ่งหวังและความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์ในทางบวก ส่วนอายุและทัศนคติในการป้องกันยาเสพติดมีความสัมพันธ์ในทางลบ
9. เมื่อใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ พบว่า ตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของการมีส่วนร่วมในการป้องกันการยาเสพติด ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ การเปิดรับข่าวสารในการป้องกันยาเสพติด และสาขาวิชาที่ศึกษา

นรลักษณ์ เอื้อกิจ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของโปรแกรมการพัฒนาทักษะชีวิตต่อพฤติกรรมการป้องกันการใช้เพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่า ภายหลังจากทดลอง 1 สัปดาห์ นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมความตระหนักในตนเอง ทักษะการตัดสินใจ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการปฏิเสธ และพฤติกรรมการป้องกันตนเอง เพื่อหลีกเลี่ยงการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่าก่อนการทดลอง และสูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น จึงควรพิจารณานำโปรแกรมการ

พัฒนาทักษะชีวิตต่อพฤติกรรมการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนไปประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนร่วมกับการจัดกิจกรรมเสริมอื่น ๆ

ประทุม นวลเขียว (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล พบว่า การดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่ได้ดำเนินการทุกมาตรการทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านการให้ความรู้และวิชาการ ด้านการสื่อสารประชาสัมพันธ์ ด้านกิจกรรมการป้องกัน และแก้ไขปัญหายาเสพติด ด้านบรรยากาศและสิ่งแวดล้อม และด้านการติดตามและประเมินผล ปัญหาในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดของผู้บริหารโรงเรียน ส่วนใหญ่มีปัญหาระดับปานกลางถึงระดับมากที่สุด และมีหลายมาตรการที่มีปัญหามากถึงมากที่สุด คือ บุคลากรขาดความรู้ความสามารถ ขาดความร่วมมือในการปฏิบัติงานในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการดำเนินการ ป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด สื่อ และนวัตกรรม เรื่อง การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดไม่เพียงพอ และงบประมาณในการสนับสนุนกิจกรรมการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติดในทุก ๆ ด้านยังไม่เพียงพอ

ไสรรัตน์ กลั้ววิลลา (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนชุมชนหมู่บ้านพัฒนา จำนวน 150 คน พบว่า ความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา ความรู้สึกผูกพันต่อโรงเรียน การคบเพื่อนที่ติดยาเสพติด การยับยั้งภายใน ความเกี่ยวข้องกักิจกรรมที่สังคมยอมรับเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

อุษา รัตนภาสุร (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การกระทำผิดติดยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิง : ศึกษาเฉพาะกรณีสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปราณี) พบว่า การมีโอกาสไปเที่ยวด้วยกันทั้งครอบครัว การพบปะติดต่อกับกลุ่มเพื่อนการถูกจับกุมของกลุ่มเพื่อน และข้อหาที่ถูกจับกุมของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการเสพยาเสพติดของเด็กและเยาวชนหญิง ในขณะที่การศึกษาของบิดามารดา การศึกษาของเด็กและเยาวชนหญิง ความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว และการคบเพื่อนใหญ่ไม่มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงในการเสพยาเสพติด

เกตูแก้ว รักษาชาติ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การมองตนเองของเยาวชนที่ติดยาเสพติด : ศึกษากรณีสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ของกลุ่มตัวอย่างเยาวชนชายและเยาวชนหญิงที่ติดยาเสพติดที่นำมาศึกษาเปรียบเทียบครั้งนี้ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ

1. เยาวชนที่มีการศึกษาสูงมีการมองตนเองแตกต่างจากเยาวชนที่มีการศึกษาดำ โดยที่เยาวชนที่มีการศึกษาดำมีการมองตนเองด้านร่างกายสูงกว่าเยาวชนที่มีการศึกษาสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. เยาวชนที่มีระยะเวลาในการเสพยาเสพติดต่ำกว่า 2 ปี มีการมองตนเองแตกต่างจากเยาวชนที่มีระยะเวลาในการเสพยาเสพติดสูงกว่า 2 ปี โดยเยาวชนที่มีระยะเวลาในการเสพยาเสพติดต่ำมีการมองตนเองในด้านร่างกาย ด้านส่วนตัว ด้านสังคม และด้านที่เกี่ยวกับการติดยาเสพติดสูงกว่าเยาวชนที่มีระยะเวลาในการเสพยาเสพติดสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. เยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกมีการมองตนเองแตกต่างจากเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำ โดยเยาวชนที่กระทำผิดครั้งแรกมีการมองตนเองสูงกว่าเยาวชนที่กระทำผิดซ้ำในทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิรัฐ ถนอมสิงห์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับยาเสพติดประเภทยาบ้า ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อ การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับยาเสพติด ประเภทยาบ้าของเด็กและเยาวชน ได้แก่ ปัจจัยทางครอบครัว ปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อม และปัจจัยจากตัวยาบ้าเอง

กรมวิชาการ (2543) ได้รายงานการวิจัย การศึกษาสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กไทย กรณีศึกษาสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมของนักเรียนที่มีผลการเรียนและความประพฤติดี พบว่า การอบรมเลี้ยงดู การส่งเสริมสนับสนุนด้านการเรียนรู้ของผู้ปกครองและสภาพแวดล้อมในโรงเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ส่งผลให้นักเรียนเป็นผู้มีความประพฤติ และผลงานดีเด่นด้านการศึกษาเล่าเรียน ด้านความประพฤติ และด้านกิจกรรม ประเด็นที่นำมาอภิปราย ดังนี้

1. สภาพครอบครัวของนักเรียน ส่วนใหญ่เป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ และเลี้ยงดูแบบให้ความรักเป็นครอบครัวที่อบอุ่น ดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ทั้งในด้านการเรียน ความประพฤติและทุกข์สุขของนักเรียน โดยผู้ปกครองส่วนใหญ่จะประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดี อบรมสั่งสอนด้วยเหตุผล ไม่ใช่ความรุนแรง คอยให้กำลังใจและชมเชยในความสำเร็จของบุตร จึงมีผลต่อคุณลักษณะของนักเรียนให้เป็นผู้มีความประพฤติดี และผลการเรียนดี

2. สภาพแวดล้อมของโรงเรียน พบว่า กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นส่วนใหญ่เป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านภาษา และวัฒนธรรม ด้านวิทยาศาสตร์ และสิ่งแวดล้อม การจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนรู้ ทั้งด้านวิชาการ ความประพฤติ และการแสดงออกตามสภาพแต่ละโรงเรียน ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีผลการเรียนและความประพฤติดีอยู่ในโรงเรียนอย่างมีความสุข

3. ครูที่นักเรียนประทับใจ พบว่า คอยดูแลเอาใจใส่นักเรียนอย่างใกล้ชิด ให้ความรักความอบอุ่น ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนานักเรียน ให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความสามารถ มีคุณธรรม จริยธรรม และมีวิถีชีวิตที่เป็นสุขตามที่สังคมมุ่งหวัง โดยผ่านกระบวนการทางการศึกษานั้น นอกจากนี้จะดำเนินการด้วยการส่งเสริมสนับสนุนนักเรียนแล้ว การป้องกันและการช่วยเหลือแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับนักเรียนก็เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งของการพัฒนา เนื่องจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากทั้งด้านการสื่อสาร เทคโนโลยีต่าง ๆ ซึ่งนอกจากจะส่งผลกระทบต่อผู้คนในเชิงบวกแล้ว ในเชิงลบก็มีปรากฏเช่นกัน เป็นต้นว่า ปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาการระบาดของยาเสพติดและปัญหาทางเพศ ปัญหาการแข่งขันในรูปแบบต่างๆ ปัญหาครอบครัว ซึ่งก่อให้เกิดความทุกข์ ความวิตกกังวล ความเครียด การปรับตัวที่ไม่เหมาะสมหรืออื่น ๆ ที่เป็นผลต่อสุขภาพจิต และสุขภาพกายของทุกคนที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ภาพความสำเร็จที่เกิดจากการพัฒนานักเรียนให้เป็นไปตามที่มุ่งหวังนั้น จึงต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้เกี่ยวข้องของทุกฝ่ายทุกคน โดยเฉพาะบุคลากรครูทุกคนในโรงเรียน ซึ่งมีครูที่ปรึกษาเป็นหลักสำคัญในการดำเนินการต่าง ๆ เพื่อดูแลช่วยเหลือนักเรียนอย่างใกล้ชิดด้วยความรักและเมตตาที่มีต่อศิษย์ และภาคภูมิใจในบทบาทที่มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาชีวิตของเยาวชนให้เติบโตองกงาม เป็นบุคคลที่มีคุณค่าของสังคมต่อไป

ประภาพร ผูกพันธ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การปรับตัวของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติด ศูนย์บำบัดรักษายาเสพติดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จังหวัดขอนแก่น พบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 16 – 18 ปี อายุโดยเฉลี่ย 17.08 ปี สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นนักเรียนนักศึกษา ซึ่งเป็นครอบครัวที่มีรายได้สูงกว่าเกณฑ์ โดยมีรายได้เฉลี่ย 12,941 บาท ต่อเดือน บิดามีอาชีพค้าขาย ส่วนใหญ่เสพยาเสพติดชนิดเดียวยาเสพติดที่ใช้เสพมากที่สุด คือ ยาบ้า และเริ่มเสพยาเสพติดจนกระทั่งถึงเข้ารับการรักษาบำบัดรักษามากกว่า 1 ปี ระยะเวลาโดยเฉลี่ย 2.19 ปี กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีสิทธิเบิกค่ารักษาพยาบาล ต้องจ่ายค่ารักษาเองทั้งหมด

2. การปรับตัวของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติด โดยรวมมีการปรับตัวปานกลาง การปรับตัวด้านสรีรวิทยาสูง ไม่มีอาการเบื่ออาหาร คลื่นไส้ อาเจียน มีการออกกำลังกายและพักผ่อนหย่อนใจอย่างสม่ำเสมอ ไม่มีอาการท้องผูก มีเพียงอาการง่วงนอนซึ่งซึมตลอดเวลาเท่านั้นที่มีอาการปรับตัวต่ำ ส่วนการปรับตัวด้านอึดมโนทัศน์ภาพรวมมีการปรับตัวปานกลาง โดยมีความรู้สึกว่าการเลิกยาเสพติดจะทำให้ร่างกายแข็งแรงเหมือนเดิม แต่ยังรู้สึกว่าหน้าตาของตนเองมองดูทรุดโทรม มีการปรับตัวด้านความมั่นคงในตนเองสูงเป็นส่วนใหญ่ แต่ยังรู้สึกว่าไม่อยากให้ใครถามเรื่องติดยาเสพติด การปรับตัวด้านอุดมคติในตนเอง พบว่า ในภาพรวมมีการปรับตัวสูง แต่ยังมีความรู้สึกว่าคนในครอบครัวคอยจ้องจับผิดการกระทำของตนเอง และถ้าติดยาเสพติดก็เข้ารับการรักษาใหม่ได้ รู้สึกสับสนไม่รู้ว่าจะทำอะไรเมื่อได้กลับบ้าน ด้านศีลธรรม จรรยา และจิตวิญญาณ ในภาพรวมมีการปรับตัวสูงเช่นกัน แต่ยังรู้สึกว่าเป็นภาระของครอบครัวทั้งเรื่องชีวิตส่วนตัวและเศรษฐกิจ การปรับตัวด้านบทบาทหน้าที่ในภาพรวมมีการปรับตัวสูง แต่มีการปรับตัวต่ำในเรื่องไม่กล้าระบายความในใจกับครอบครัวเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น การปรับตัวด้านความสัมพันธ์พึ่งพากันและกัน ส่วนใหญ่มีคะแนนการปรับตัวปานกลาง โดยชอบอยู่คนเดียวเมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ ไม่กล้าตัดสินใจทำอะไรได้ด้วยตนเอง มักจะถามเพื่อนก่อนเสมอ ไม่กล้าชวนคนอื่นคุย / ทำงาน นอกจากคนอื่นจะมาชวนก่อนและยังต้องการให้ครอบครัวดูแลเอาใจใส่ตนเองมากกว่าที่ผ่านมา

ประเสริฐ สาลีเกิด (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การดำเนินงานตามนโยบายการป้องกันและแก้ปัญหาการระบาดของยาเสพติด ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ พบว่า

1. สภาพการระบาดของยาเสพติดในโรงเรียนอยู่ในระดับต่ำ และมีแนวโน้มลดลงยาเสพติดที่แพร่ระบาดมากที่สุด คือ บุหรี่ นักเรียนจะนำมาเสพเอง สถานที่เสพยาเสพติดในโรงเรียน คือ ห้องน้ำ ห้องส้วม ข้อมูลที่ทราบว่านักเรียนติดยาเสพติดโดยสังเกตพฤติกรรมนักเรียน การปฏิบัติต่อนักเรียนที่ติดยาเสพติด โดยการตักเตือนสาเหตุที่นักเรียนติดยาเสพติดคือ อยากลอง นักเรียนชายจะเสพยาเสพติดมากกว่านักเรียนหญิงและเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2. การจัดการกิจกรรมการป้องกันและการแก้ปัญหาการระบาดของยาเสพติด การจัดการกิจกรรมการป้องกันโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก กิจกรรมที่จัดมากที่สุด คือ โรงเรียนให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบการมาเรียน และพฤติกรรมของนักเรียน ส่วนกิจกรรมการแก้ปัญหาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง กิจกรรมที่จัดมากที่สุดอีกกิจกรรม คือ การพัฒนาสภาพแวดล้อมให้ร่มรื่น ปลอดภัย เหมาะแก่การเรียนรู้ และพัฒนา

3. ปัญหาในการป้องกันและแก้ปัญหาการระบาดของยาเสพติดในโรงเรียน ปัญหาโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ลักษณะของปัญหามีดังนี้ คือ ความไม่เพียงพอของสื่อในการรณรงค์และป้องกันยาเสพติด งบประมาณไม่เพียงพอต่อการพัฒนาบุคลากร การขอความร่วมมือจากผู้ปกครองและชุมชน และฝ่ายปกครองไม่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับปัญหายาเสพติด

สมบูรณ์ จวนสง (2544 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การปฏิบัติงานปกครองนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่า ข้าราชการครูเห็นว่า โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี มีปัญหาในการปฏิบัติงานปกครองนักเรียน คือ การวางแผนงานปกครองนักเรียนไม่มีความชัดเจนในแนวปฏิบัติครู - อาจารย์ภายในโรงเรียนไม่ให้ความร่วมมือกับนักเรียนขาดจิตสำนึกในเรื่องวินัย คุณธรรม จริยธรรม ไม่มีการติดตามแก้ไขพฤติกรรมนักเรียนอย่างต่อเนื่อง และรูปแบบการประเมินไม่มีความชัดเจน โรงเรียนมีแนวทางแก้ไขปัญหา การปฏิบัติงานปกครองนักเรียน คือ ควรมีการกำหนดนโยบายและแผนงานปกครองให้มีความชัดเจนต่อการปฏิบัติควรมีการประชุมชี้แจงให้ครู - อาจารย์ทราบเป็นระยะ ๆ จัดโครงการหรือกิจกรรมที่ส่งเสริมวินัย คุณธรรม และประชาธิปไตยของนักเรียน และควรมีการประเมินผลการดำเนินงานปกครองนักเรียนอย่างต่อเนื่อง

งานวิจัยต่างประเทศ

Evans และคณะ (1978) ศึกษาการติดยาสูบหรือนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา พบว่า การติดยาสูบหรือนักเรียนมาจากเพื่อนที่ใกล้ชิด สื่อสารมวลชน และการสูบบุหรี่ของบิดา มารดา พฤติกรรมการสูบบุหรี่ของสมาชิกในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการสูบบุหรี่ของเด็กวัยที่อ่อนกว่า ถ้าบิดา มารดา พี่ชาย และพี่สาว ต่างก็สูบบุหรี่แล้ว พบว่า เด็กวัยที่อ่อนกว่าจะสูบบุหรี่เพิ่มเป็น 4 เท่าของเด็กที่มาจากครอบครัวที่ไม่สูบบุหรี่

ในปี ค.ศ. 1979 Johnstone และคณะ ได้ทำการศึกษานักเรียนมัธยมศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อศึกษาถึงสภาพการใช้จ่ายและแนวโน้มของการใช้จ่ายเสพติดในอนาคต โดยจำแนกยาเสพติดออกเป็น 11 ชนิด ได้แก่ สารระเหย ยาหลอนประสาท โคเคน กัญชา เฮโรอีน ฝิ่น และอนุพันธ์อื่นๆ ของฝิ่นนอกจากเฮโรอีน ยากระตุ้นประสาท ยากดประสาท ยากล่อมประสาท แอลกอฮอล์ และบุหรี่ การวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเลือกจากนักเรียนชั้นสูงสุดท้ายของโรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนประมาณร้อยละ 65 ตอบว่า เคยเสพยาเสพติดที่ผิดกฎหมาย นักเรียนปีสุดท้ายจำนวน 1 ใน 3 ตอบว่า เคยใช้ยาชนิดอื่นนอกเหนือจากกัญชานักเรียนที่ตอบว่า เคยใช้ยา ทั้งหมดตอบว่าเคยใช้แอลกอฮอล์ ร้อยละ 93 บุหรี่ร้อยละ 74 กัญชาร้อยละ 60 ยากระตุ้นร้อยละ 24 ส่วนสารระเหย ยาหลอนประสาท โคเคน และยากล่อมประสาทมีอัตราส่วนของทั้งชายและหญิงไม่ต่างกันมากนัก แต่การใช้จ่ายกระตุ้น พบว่า เพศหญิงใช้มากกว่าเพศชาย แยกตามห้องที่พบว่า อัตราของผู้ใช้ยาผิดกฎหมายของนักเรียนในเขตต่างๆ ไม่ต่างกันมากนัก และพบว่าแต่ละภูมิภาคมีอัตราการใช้จ่ายแต่ละชนิดแตกต่างกันทางตะวันตกใช้โคเคนมากที่สุด ส่วนแถบทางใต้จะใช้เฮโรอีนอัตราสูงที่สุด (อ้างถึงใน ประเสริฐ สาลีเกิด, 2543)

Kaufman (1989 : 1236-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาวินัยในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐตามรายงานของอาจารย์และผู้ช่วยอาจารย์ แล้วพบว่า ปัญหาที่พบเกี่ยวกับวินัยในโรงเรียนมัธยมศึกษา ที่ร้ายแรงเรียงตามลำดับมากไปหาน้อย ซึ่งอาจารย์ใหญ่ และผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ จำนวน 292 คน มีดังนี้ คือ พฤติกรรมเหล่านี้ผู้บริหารเห็นว่าเป็นปัญหาที่ร้ายแรงกว่ายาเสพติด หรือการดื่มสุรา ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่จำนวนมากเห็นว่า ปัญหาการดื่มสุราและยาเสพติดร้ายแรงกว่าปัญหาอื่น ๆ มากกว่าอาจารย์ใหญ่ ผลการศึกษาเสนอแนะว่า ลักษณะธรรมชาติของปัญหาวินัยกำลังเปลี่ยนแปลงไปในระยะที่ 3 ทศวรรษ คือ มีปัญหาความก้าวร้าวสูงขึ้นมาก ทั้งทาง และวาจา

Adams และ Gleaton (1991) ได้ศึกษาแบบแผนของการใช้ยาเสพติดของวัยรุ่นชายมอลต้า โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 11 – 17 ปี จำนวน 20,815 คน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ตอบว่า เคยดื่มที่มีแอลกอฮอล์ และร้อยละ 25 ตอบว่า ดื่มสุรานักเรียนชายจะดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์มากกว่านักเรียนหญิง นักเรียนชายในกลุ่มที่มีอายุมากจะเสพยาเสพติดมากที่สุด ส่วนนักเรียนที่มีอายุน้อยจะติดบุหรี่และเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ง่ายต่อการเสพยาเสพติด

Thompson (1995 : 2676) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินผลของโครงการป้องกันยาเสพติดในโรงเรียนชนบท ของรัฐมินเนโซต้าตอนใต้ โดยศึกษาเกี่ยวกับการป้องกันการเสพยาในทางที่ผิดและยาเสพติด เพื่อกำหนดความแตกต่างของความรู้ การยอมรับตนเอง ทักษะคิดการให้สารเสพติดและการรักษาระหว่างกลุ่มที่กำหนดความรู้ในด้านการต้านยาเสพติด และกลุ่มที่ไม่กำหนดความรู้ การศึกษาในครั้งนี้ได้ตรวจสอบผลกระทบที่เกี่ยวกับเพศด้วย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียน 500 คน จากโรงเรียนในชนบทของรัฐมินเนโซต้าตอนใต้ พบว่า นักเรียนกลุ่มที่กำหนดความรู้ การต่อต้านการติดยาเสพติดมีความรู้เรื่องยาเสพติดสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้กำหนดเนื้อหา และนักเรียนหญิงจะมีความรู้สูงกว่านักเรียนชาย ผลของการสำรวจทัศนคติพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนในกลุ่มที่กำหนดความรู้ จะมีความรู้สูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้กำหนดความรู้ ดังนั้น ผลของการวิจัยครั้งนี้จึงแสดงให้เห็นว่า ในการกำหนดความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด การยอมรับตนเอง ทักษะคิดที่มีต่อยาเสพติดและการรักษาควรจัดอยู่ในโปรแกรมการศึกษาของโรงเรียน โดยให้มีการประเมินและแก้ไขหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อให้ติดตามตัวนักเรียนที่ได้รับการฝึกอบรม ตามโครงการต่อต้านยาเสพติดให้ได้ผลในการต่อต้านระยะยาวจนถึงขั้นอุดมศึกษา

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพอสรุปได้ว่า การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน เพื่อแก้ไขปัญหายาเสพติดและปัญหาทางเพศ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดหนองคาย เป็นงานหนึ่งจัดอยู่ในงานปกครองนักเรียนที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นงานส่งเสริมพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบ วินัย ป้องกันและแก้ไขปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน โดยเฉพาะนักเรียนที่มีด้านปัญหายาเสพติดและปัญหาทางเพศ ให้ได้รับการดูแลช่วยเหลืออย่างทั่วถึงจริงจัง และตรงตามสภาพปัญหาอย่างแท้จริง มีสัมพันธภาพที่ดีและมีความอบอุ่นระหว่างครู - อาจารย์กับนักเรียน ที่จะส่งผลให้นักเรียนรู้

จักตนเองสามารถควบคุมตนเองได้ พร้อมทั้งมีการพัฒนาความฉลาดทางอารมณ์ และเรียนรู้
อย่างมีความสุข

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงานระบบการดูแล
ช่วยเหลือนักเรียน เพื่อแก้ไขปัญหาเสพติดและปัญหาทางเพศ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา
จังหวัดหนองคาย ทั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริหารโรงเรียนและบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียน
ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องนำไปปรับปรุงแก้ไข พัฒนา การดำเนินงานระบบการดูแลช่วยเหลือ
นักเรียนให้ทันต่อสภาพเหตุการณ์ปัจจุบันและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY